

چاپ همزمان: کابل - هرات

پخش همزمان:

بلخ

پروان

پنجشیر

میدان وردگ

و کاپیسا

روزنامه صبح افغانستان

ماندگار

آریستوفان

انسان می تواند خرد را حتا از دشمن بیاموزد.

www.mandegardaily.com

سال هشتم شماره ۱۸۲۴ چهارشنبه ۳۰ سرطان / تیر ۱۳۹۵ ۱۴ شوال المکرم ۱۴۳۷ ۲۰ جولای ۲۰۱۶

عزیزی بانک
Azizi Bank

موفقیت من بانک من

www.azizibank.af

1515

عزیزی بانک
Azizi Bank

کابل بناروالی:

د کارونو ترسره کولو ته مسلکی ظرفیت نه لرو

د کابل ښاروالۍ اعتراف کوي چې د ظرفیتونو د نشتون له امله دغې ادارې په تېر کې غیر معیاري کارونه کړي او دې ستونزې په نږدې راتلونکي کې د ډېرو کارونو مخه ډب کړي ده. د کابل سرپرست ښاروال عبدالله حبیبزي وايي چې روان کال هم د ښاروالۍ ډیره بودجه له دې امله ضایع کېږي چې د کدرونو د نشتون له امله پروژې نه شي عملي کېدای.

ښاغلي حبیب زی وايي:

«موږ نه توانیږو چې دا سړکونه طرح او ډیزاین کړو، ځکه چې که دا سړکونه صحیح ډیزاین نه شي بیا خرابیږي، سره له دې چې موږ د ښاروالۍ په حساب کې کافي پیسې لرو خو زموږ سره د ظرفیت ستونزه ده موږ اړتیا لرو غومره ژر چې کیږي ظرفیتونه لوړ کړو له دې سره چې ظرفیت جوړیږي یوه نوي پروژه به عملي کیږي.»

ښاغلي حبیب زی دا خبرې د سې شنبې په ورځ د ډیموکراسي انټرنشنل په نوم له یوه نړیوال بنسټ سره په کابل ښار کې د خدماتو د ښه کېدو لپاره د تړون لاسلیک غونډه کې وکړې.

د کابل ښاروالۍ د معیاري کارونو لپاره د ظرفیتونو رامنځته کولو تر څنګ د روانې اوونۍ په پیل کې ژمنه کړې چې په دغه ولایت کې به د ځمکې د غصب او خپل سره ودانیو د جوړولو مخه هم نیسي. دا په داسې حال کې ده چې د کابل ښار ته نږدې پرتې ډیرې سیمې د ښاري ژوند له اساسي خدماتو څخه بې برخې دي او ډېر خلک د تېرو څو کلونو راهیسې د ښاروالۍ په فعالیت سخت انتقادونه لري.

د سړک جوړونې د چارو یو شمېر کتونکي وايي چې په تېر کې د ظرفیت نه شتون نه بلکې نه ژمنتیا او فساد د کابل ښاروالۍ چارې تر پوښتنې لاندې راوستي دي.

انجینیر مطیع الله خروټي په دې باور دی چې د نوېو ظرفیتونو ایجاد تر څنګ باید د فساد، ناغېرې او وخت وژنې مخه هم ونیول شي.

«زه له دې سره بشپړ موافق نه یم چې بیخي ظرفیت نه شته، هو هغه څه چې نه وو هغه د وطن سره مینه نه وه او فساد موجود وو، ظرفیت چې هر څومره لوړ وي چې تر څنګ یې اداري فساد وي او ټاکل شوی د کار حجم نه تر سره کیږي نو پروژې سمې سر ته نه رسیږي او او ژر خرابیږي بیا نو دلته د انجینیرانو پوهه هم تر پوښتنې لاندې راځي.»

د اټکلي ارقامو له مخې په مرکز کابل کې شاوخوا اوه ملیونه وګړي ژوند کوي چې د ډیرو په باور دې ګڼ حجم هم یو نه یو ډول د غوره خدماتو مخه نیولي ده.

خو د کابل ښاروالۍ وايي چې د وړ او مسلکي طراحانو له استخدام سره به یو پر بل پسې د دغه ښار د ښیرازی پروژې پیل کړي د کومو لپاره چې کافي اندازه پیسې هم موجودې دي.

ارګ پس از بی نتیجه ماندن کار کمیته مشترک شورای ملی:

پروژه اصلاحات و انتخابات متوقف نمی شود

صفحه ۶

برای مولانا هیچ کار

چشمگیری انجام نداده ایم!

* هدف از برگزاري «همایش بین المللی خداوندگار بلخ» کندوکاوهای تازه پیرامون شعر و اندیشه حضرت مولانا و تازه ساختن یادگارهای تاریخی و شناساندن زادگاه و خاستگاه مولانا به جهانیان است.

* رویکرد به مولانا، یک نیاز زمانی است! هر سه کشور، افغانستان، ترکیه و ایران میتوانند نسخه های دست داشته مثنوی خود را به یونسکو ارائه نموده و ثبت حافظه جهانی نمایند.

* آنهاییکه زبان فارسی را به فارسی و دری تقسیم میکنند، بی سواد اند و یا هم متعصب و دیوانه!

صفحه ۳

اعضای مجلس در آستانه تعطیلات:

نمایندگان غیر حاضر نتوانستند از مردم نماینده گی کنند

نگرانی باشندگان خیرخانه از وضعیت امنیتی:

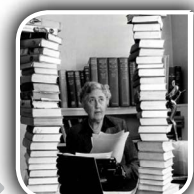
فرماندهی پولیس کابل بی مسوولیت است

صفحه ۶

در برگ ها

پیوند
فایشسیم
و آنارشیشیم
با دموکراسی

تکنیک
رمان
پولیس

شکرت:
رویای حضور
افغانستان
در جام ملت های
آسیا را دارم

عبدالمتین فرهمند

جنگ واقعی سرباز خیالی!

با این توصیف، حتی اگر طرح انگشت‌نگاری و تثبیت هویت دوباره صدها هزار سرباز پولیس و اردوی ملی در سراسر کشور، از نظر عملی امکان‌پذیر باشد و صرفاً یک ادعای تبلیغاتی برای خیانت عظیم ملی را در گذشته، جبران کرده و از مقام‌های دیروز و امروز امنیتی در این زمینه رفع مسؤولیت کند

امنیتی است که مقام‌های مسؤول را از مرکز تا محلات، در معرض سؤال قرار می‌دهد. برای درک این مسأله، حتماً و لزوماً نباید سندی حاکی از دست داشتن مقام‌های عالی امنیتی در فساد جاری در هلمند وجود داشته باشد؛ بلکه صرف این‌که تبعات ناشی از این فساد وحشتناک، امنیت سراسر حوالی جنوب افغانستان را تحت تأثیر قرار می‌دهد و به قدرتمندتر شدن هولناک و بی‌رویه جریان‌های تروریستی در این حوزه منجر می‌شود، به گونه‌ای که هلمند را به یکی از مهم‌ترین پایگاه‌های قدرت طالبان در طول ۱۶ سال گذشته، تبدیل می‌کند، کافی‌ست تا نتیجه گرفته شود که نمی‌توان ادعا کرد که مسأله هزاران سرباز خیالی، فقط یک مشکل محدود و محلی است که باید در همان حد مورد رسیدگی قرار بگیرد. یقیناً تبعات منفی و ویرانگر ناشی از این معضل در حوزه امنیت، در کنار بدنامی‌های گسترده سیاسی آن، به وسعت کل افغانستان دامن می‌گستراند و خواسته یا ناخواسته، دست و دامن مدیران اصلی امنیتی در مرکز کشور را نیز آلوده می‌سازد.

با این توصیف، حتی اگر طرح انگشت‌نگاری و تثبیت هویت دوباره صدها هزار سرباز پولیس و اردوی ملی در سراسر کشور، از نظر عملی امکان‌پذیر باشد و صرفاً یک ادعای تبلیغاتی برای جلب رضایت کمک‌کننده‌گان بین‌المللی نباشد، این امر نمی‌تواند پیامدهای ویرانگر و مرگبار این خیانت عظیم ملی را در گذشته، جبران کرده و از مقام‌های دیروز و امروز امنیتی در این زمینه، رفع مسؤولیت کند.

مسئله‌ای که از این زاویه به این مهم توجه نشده است، مسأله سربازان خیالی همچنان به عنوان اصلی‌ترین گره کور امنیت افغانستان باقی خواهد ماند.

امنیتی، به گونه جدی مورد مؤاخذه قرار گیرند و حکومت وحدت ملی از این بابت، رسماً از پیشگاه ملت افغانستان که طی سال‌های گذشته تاوان سخت و خونین ناشی از این معضل را پرداخته و متحمل شده‌اند، عذرخواهی کند. اما نه تنها این اتفاق نیفتاد، بلکه حکومت همچنان در تلاش است که از کنار این مسأله به آسانی عبور کند و آن را در حد خطاکاری‌های معمول چند مقام دون‌پایه و غیر قابل نظارت محلی، تقلیل دهد. مسلماً حتی اگر این معضل ناشی از اراده خطاکارانه و فاسد چند مقام سودجوی محلی هم باشد، این امر چیزی از مسؤولیت‌های خطیر و سنگین مسؤولان امنیتی در مرکز کشور نمی‌کاهد. به بیان روشن‌تر، مقام‌های مسؤول در وزارت‌های دفاع و امور داخله، صرفاً عهده‌دار تأمین امنیت و نظارت بر عملکرد دستگاه‌های امنیتی در پایتخت نیستند، هرچند در همین حد نیز آن‌ها وظیفه خود را درست انجام نمی‌دهند. کشتارهای مهیب تروریستی در کابل، نمونه‌ی بارز از این امر است.

واقعیت این است که اگر بحرانی امنیتی در هلمند، غزنی یا دوردست‌ترین منطقه بدخشان نیز رخ دهد، آن که در کابل در کرسی وزارت دفاع یا داخله یا هر اداره دیگر مرتبط با این حوزه تکیه زده و در مقیاس کشوری، متصدی یک سمت مهم امنیتی است، در قبال آن بحران، مسؤول می‌باشد و باید به گونه جدی، احساس مسؤولیت کند و پاسخ بدهد.

این‌که به هزاران سرباز خیالی در ناامن‌ترین ولایت کشور یعنی هلمند، از منابع دولتی؛ امکانات، پول، تجهیزات و سایر هزینه‌های جانبی تعلق می‌گیرد ولی در نهایت چند مهره فاسد محلی از آن تغذیه و استفاده می‌کنند؛ یک خلأ و خطای غیرقابل گذشت

اخیراً والی هلمند گفته است که بر اساس بررسی‌هایی که در این ولایت توسط شورای نظامی ولایت در ولسوالی نادرعلی، مارجه و مرکز ولایت هلمند انجام شده، حدود ۴۰۰ سرباز در محل وظیفه خود حضور ندارند.

والی هلمند افزوده که بیشتر این سربازان به‌جای این‌که در مقابل دشمن جنگ کنند، در جاهای مختلف به صورت خدمتی اعزام و مأور شده‌اند.

به گفته او، این مسایل، باعث مشکلاتی در تأمین امنیت می‌شود؛ زیرا در یک پاسگاه مطابق تشکیلات سازمانی باید ۲۰ نفر مستقر باشند؛ ولی در حقیقت این تعداد نیرو موجود نمی‌باشد.

به گفته آقای حیات والی هلمند، در میان این‌ها حتی کسانی هستند که اصلاً وجود خارجی ندارند، یعنی سربازان «خیالی» هستند!

چندی قبل، سازمان دیده‌بان شفافیت افغانستان اعلام کرده بود که در برخی موارد تا ۵۰ درصد سربازان واحدهای امنیتی «خیالی» هستند.

چند روز قبل، رییس جمهوری اعلام کرد که به منظور ایجاد شفافیت در روند مصرف کمک‌های جامعه جهانی، از تمام سربازان امنیتی شامل ارتش و پولیس، انگشت‌نگاری و تثبیت هویت خواهد شد.

با این وصف، تصور می‌شود معضل ناشی از سربازان خیالی بزرگ‌تر از آن است که تصور می‌شود؛ اما به نظر می‌رسد حکومت وحدت ملی این معضل را نیز همانند بسیاری دیگر از معضلات کشور، به اندازه کافی جدی نگرفته است.

انتظار اولیه این بود که با افشای وجود هزاران سربازان خیالی در صفوف نیروهای مسلح کشور، مقام‌های مسؤول در دستگاه‌های مهم

سخن ماندگار

این جا افغانستان است

مجلس نماینده‌گان، آخر این هفته، ششمین سال کاری‌اش را پایان می‌دهد و به تعطیلات تابستانی می‌رود. ششمین سال کاری مجلس در مخالفت با قوانین موجود و بر اساس یک توافق سیاسی با بخشی از اعضای مجلس - به دلیل این‌که انتخابات پارلمانی در وقت و زمان آن برگزار نشد - به دست آمد.

کار مجلس شانزدهم در پنجمین سال آن به پایان رسیده و آنچه که پس از این شاهدش هستیم، در واقع حرکتی فراقانونی است. این اقدام از سوی دولت با یک توجیه نیم‌بند قانونی به این معنا صورت گرفت که در قانون اساسی، پایان کار مجلس، آغاز کار مجلس بعدی گفته شده است؛ ولی در عین زمان در قانون اساسی بر این نکته نیز تأکید رفته که یک دوره کاری مجلس نماینده‌گان فقط پنج سال بوده می‌تواند.

تعبیر و تفسیرهایی از این دست از قانون اساسی و دیگر قوانین کشور، مشکلات فروانی را به‌وجود آورده است. به این صورت، دولت‌مردان و در واقع زورمندان، همواره دست باز دارند که قوانین را به نفع خود تعبیر و تفسیر کنند. به گونه مثال، اگر ریاست‌جمهوری اراده می‌داشت که به کار مجلس نماینده‌گان پایان دهد، بدون شک با دم‌دستگاه قضایی و کمیسیون تفسیر قانون اساسی‌یی که در اختیار داشت، می‌توانست به این بند قانون اساسی اکتفا کند که دوره کاری مجلس فقط پنج سال در نظر گرفته شده و به این اساس، مجلس فعلی دیگر نمی‌تواند به کارش ادامه دهد. ولی از آنجایی که منافع ریاست‌جمهوری و اکثریت اعضای مجلس ایجاب می‌کرد که کار مجلس نماینده‌گان ادامه پیدا کند، ریاست‌جمهوری به بند دیگر قانون که دست آن را به ادامه کار مجلس باز می‌گذاشت، اکتفا کرد و عطای بخش دیگر قانون را به لقای آن بخشید. هرچند اندک‌افرادی در مجلس بر این مسأله شوریدند و حتی از حضور در مجلس پس از سال پنجم کاری اجتناب کردند، اما تعداد چنین افرادی آن‌قدر اندک بود که تفاوتی در کار مجلس به وجود نیاورد.

اعضای مجلس نماینده‌گان، اگر واقعاً افرادی قانون‌گرا و ملزم به اجرای قوانین می‌بودند، باید از حضور در مجلس، چون آن چند عضو دیگر آن خودداری می‌کردند تا حداقل برای یک‌بار هم که شده، خانه ملت نماینده‌گی از خواست و آرای ملت می‌کرد. ولی شوربختانه در افغانستان اکثریت اعضای مجلس تا زمانی سنگ نماینده‌گی از مردم را به سینه می‌زنند و خود را خادمان مردم می‌شمارند که به رای و نظر مردم نیاز داشته باشند. به محض این‌که دیگر نیازی به آرای مردم وجود نداشته باشد، کسی حتی پشیزی هم به دیدگاه و نظر مردم اهمیت قابل نمی‌شود. اکنون نماینده‌گان بسیاری وجود دارند که اصلاً حاضر نیستند با موکلان خود دیدار کنند و در ایام رخصتی نیز همیشه در خارج از کشور به‌سر می‌برند. آیا مردم به همین امید به این افراد رای داده بودند؟

اما عده قلیلی هم در مجلس نماینده‌گان وجود دارند که نسبت به رد فرمان تقنینی اصلاحات انتخاباتی به‌شدت عصبانی‌اند و تلاش می‌کنند مأموریت نماینده‌گی‌شان را به نحو احسن، آن‌گونه که در قوانین تسجیل یافته و حتی بیشتر از آن، انجام دهند و در تمام جلسات مجلس حضور داشته باشند و پیوسته با موکلان خود دیدار کنند. این عده با لحنی شکوه‌آمیز می‌گویند که چه فایده از این‌همه تلاش وقتی اکثریتی بدون آن‌که به وظایف خود در قبال مردم عمل کرده باشند، با پول و ثقل می‌توانند دوباره وارد مجلس شوند و در کنار او که در همه‌وقت خون دل خورده، بنشینند و حقوق و امتیازهای یک‌سان داشته باشند؟

داستان افغانستان واقعاً همین است. در دیگر بخش‌های دولت نیز وضع بهتر از این نیست. مجلس شش سال را به کار ادامه داده، بدون آن‌که یک مورد قابل تحسین در کارنامه‌اش بتوان سراغ کرد. بدون شک این مجلس در فضا و احوال سیاسی فعلی، همچنان به کار خود ادامه خواهد داد و غیرقانونی وارد هفتمین سال کاری خود خواهد شد، بدون آن‌که دولت در مورد اصلاحات انتخاباتی و برگزاری انتخابات بعدی پارلمانی و شوراهای ولایتی واقعاً اندیشیده باشد و یا برنامه‌ی داشته باشد. این‌جا به هر حال افغانستان است!

برای مولانا هیچ کار چشمگیری انجام نداده‌ایم!

پرس‌وشنود جمشید یما با استاد محمدافسر رهبین، وابستهٔ فرهنگی افغانستان در تهران، در آستانهٔ همایش بین‌المللی خداوندگار بلخ

می‌دانند. مگر نمی‌شود این‌همه را که مربوط به قلمروهای زبان فارسی بوده اند، ایرانی خواند. چه در آن صورت، باید «امیرخسرو دهلوی ایرانی» نیز داشته باشیم!

پیداست که زادگاه و آرامگاه حافظ، شیراز است و افغانستان هرگز به خود حق نخواهد داد او را «افغانستانی» بخواند. همین‌گونه، ایران نیز نباید سنایی و بیرونی و ابن سینا و مولانا را که زادگاه یا آرامگاه آنان افغانستانِ امروزین بوده است، ایرانی بخواند.

وقتی خاستگاه زبان پارسی، بلخ و تخارستان بوده است؛ نباید در بررسی‌های تاریخی این نکته فراموش گردد!

به هر روی، سرانجام قرار بر این شد که هر سه کشور افغانستان، ترکیه و ایران نسخه‌های دست‌داشتهٔ مثنوی خود را به یونسکو ارایه نموده و بر بنیاد معیارهای آن موسسه، ثبت حافظهٔ جهانی نمایند.

گفتنی می‌آید که پارسی‌زبانان همه میراث‌داران مثنوی‌اند و اندیشه‌های مولانا متعلق به مردمان همهٔ جهان است؛ البته با ذکر این نکته که مولانا بلخی بوده و بلخ در افغانستان است!

افغانستان که خود را صاحب مولانا می‌داند، در راستای فکر و اندیشهٔ این عارف و شاعرِ برجسته و بزرگ چه کاری کرده است؟

راست باید گفت؛ ما برای مولانا هیچ کار چشمگیری انجام نداده‌ایم! در این‌همه سده و سال پس از مولانا، تا همین امروز که موضوع ثبت مثنوی به میان آمده است، نه نسخه و دست‌نویسی از مثنوی نگاشته‌ایم و نه هم برای بازشناسی شعر و اندیشهٔ مولانا کار بزرگی انجام داده‌ایم. پژوهش‌های ما از حد مقاله فراتر نمی‌روند. ما با آن‌که سنگ ارادت حضرت مولانا را بر سینه می‌زنیم، از سرایش چند شعر و دو – سه یادداشت و تحلیل پیرامون مولانا آن‌سوتر نرفته‌ایم.

مثنوی‌خوانی‌ها و شرح و تفسیر شفاهی مثنوی (در سال‌های پسین توسط جناب استاد حیدری وجودی) با آن‌که ارزشمند است، مگر برای سرزمین مولانا بسنده نیست.

توضیحات و تبصره بر ابیات مثنوی (کارهای دکور روان فرهادی و...) با وجود سودمند بودن، دستانورد بزرگی شمرده نمی‌شود.

– اگر ادعای میراث‌داری از مولانا را داریم، باید دانشگاه بزرگی به نام او ایجاد نماییم و دانشکدهٔ «مولانا شناسی» را در جنب آن پدید آوریم؛

– اگر می‌خواهیم از مولانا چیزی بیاموزیم، باید مثنوی را مشمول نصاب درسی مکاتب و مدارس نماییم؛

– اگر می‌خواهیم برای مولانا کاری انجام دهیم، باید زبان او را قدر نهیم و به جاهلان اجازه ندهیم که در سرزمین مولانا بر ضد زبان و فرهنگ مولانا بتازند؛

– اگر می‌خواهیم اندیشهٔ عشق‌سالاری مولانا را ترویج دهیم، باید به هراس‌افکنان و فرهنگ‌ستیزان و حامیان آن‌ها نه بگوییم؛

– اگر می‌خواهیم در خانه‌های ما چراغ مثنوی روشن گردد، دست‌کم سالی یک نسخه با کار تازه از این «قرآن پارسی» تجدید چاپ کنیم تا فرزندان ما به جای افتخار به «شمشیر و کشتار»، به این مرجع انسانیت مفتخر گردند؛

– و سرانجام اگر خود را از پیروان مولانا می‌شماریم، باید با او هم‌پاورگردیم که:

سخت‌گیری و تعصب خامی است

تا جینی کار خون‌آشامی است.

یک موضوع دیگر نیز که همواره در افغانستان به آن دامن زده می‌شود این‌که؛ فارسی، دری و تاجیکی زبان‌های جداگانه‌یی هستند. درحالی‌که فارسی، دری و تاجیکی لهجه‌های مربوطِ یک زبان می‌باشند. آبخشور دامن زدن به چنین مسایلی چه می‌تواند باشد؟

آن‌هایی که زبان فارسی را به فارسی، دری و تاجیکی تقسیم می‌کنند، از دو حال بیرون نیستند:

الف– بیسواد اند و در مورد تاریخ زبان فارسی چیزی نمی‌دانند؛

ب– دیوانه و متعصب‌اند.

اگر واقعا فارسی و پارسی و دری و تاجیکی وجود دارد، از این‌ها می‌پرسیم:

تاریخ بیهقی به کدام‌یک از این زبان‌ها نیشته شده است؟

می‌دانیم که هیچ پاسخی ندارند جز این‌که بگویند به فارسی!

افزون بر این، شما باری به نقاط مختلف کشور سفر کنید و مثلاً در ولایت پکتیکا به کسی بگویید: «دری‌وآن استم». وآنگاه نگاه کنید که آن شخص چه‌قدر بر شما خواهد خندید. مگر وقتی بگویید: «پارسی‌وان استم»، منظورتان را به‌ساده‌گی پی می‌برد.

سالمندان ما و آن‌هایی‌که حدود بالاتر از چهل سال عمر دارند، به یاد دارند که در جمع مضامین صنف ابتدایی تا لیسه کتابی داشته‌اند زیر نام «قرائت فارسی».

از این‌رو آن‌هایی که نمی‌دانند باید بداندند که: فارسی، فارسی دری، پارسی، دری – تاجیکی – یک زبان است، و بی‌گمان گویش‌های این زبان در نقاط مختلف از هم متفاوت می‌باشند. همان‌گونه که مثلاً زبان پشتوی کندهار با خوست، از خوست با وردک و از وردک با لغمان و ننگرهار فرق می‌کند!

و اگر هنوز هم کسانی شک دارند، آن‌ها را به این دو بیت از حافظ فرا می‌خوانم:

شکرشکن شونده همه طوطیان هند

زین قند پارسی که به بنگاله می‌رود

و:

ز شعر دلکش حافظ کسی شود آگاه

که لطف طبع و سخن گفتن دری داند

والسلام علی من التبع‌الهدی

داستان به کجا انجامیده است؟

داستان ثبت مثنوی معنوی، حکایتی دارد شنیدنی!

حدود دو ماه پیش، رییس ثبت اسناد و کتابخانهٔ ملی ایران، که

در ضمن یک تن از معاونان ریاست جمهوری نیز می‌باشد، در گفت‌وگو با جانب ترکیه ابراز داشت که ایران و ترکیه می‌خواهند مثنوی معنوی را در حافظهٔ جهانی یونسکو به ثبت برسانند.

این خبر ما را واداشت که نخست در زمینهٔ چگونگی این موضوع با وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تماس بگیریم و اعتراض خود را به‌خاطر بیرون گذاشتن افغانستان از این پروسه اعلام نماییم. هم‌زمان جریان را در نامهٔ مفصلی به وزارت امور خارجهٔ افغانستان و از آن طریق به وزارت اطلاعات و فرهنگ منعکس نمودیم.

سپس جریان از طریق سفارت افغانستان در پاریس پی‌گیری شد و موضوع با سفارتخانه‌های ایران و ترکیه در پاریس نیز مطرح گردید.

سفارت افغانستان در پاریس اطمینان دادند که کشورهای مورد نظر برای ثبت مشترک آماده‌گی کامل نشان داده‌اند و افغانستان نیز می‌تواند نسخهٔ خود را ارایه دهد و مشمول این برنامه گردد.

اما آن‌چه موضوع را قدری داغ‌تر ساخت، موضع‌گیری‌های جنبی برخی از نهادهای فرهنگی و شبکه‌های اجتماعی بود، که هر از گاه موضوعاتی نامرتبط مطرح می‌گردید و برخوردهای احساساتی صورت می‌گرفت. بنده افزون بر تماس‌های رسمی در این مورد، از نخستین روز پخش خبر، بحث‌ها و گفت‌وگوهای زیادی را

دیدگاه‌های تازه در پژوهش‌گران و دانشمندان خواهد گردید.

نقش موسسهٔ فرهنگی ایکو در برگزاری این سیمینار چیست؟ افغانستان چه همکاری‌های‌ها و دادوستدهایی با این سازمان فرهنگی دارد؟

موسسهٔ فرهنگی «ایکو»، به منظور تأمین و گسترش همکاری‌های فرهنگی در حوزهٔ ایکو پدید آمده است و اعضای اصلی و فعال آن را چهار کشور افغانستان، ایران، تاجیکستان و پاکستان می‌سازند. با آن‌که مقر دائمی این موسسه در تهران می‌باشد، فعالیت‌های آن در ایران محدود نمانده و نظر به تقاضای اعضا و علاقه‌مندی آن‌ها به مناسبت‌های مختلف، برنامه‌های فرهنگی را در کشورهای عضو برگزار می‌نماید.

مگر طرح و پیشنهاد این همایش به گونهٔ مشخص از سوی بنده صورت گرفته و با پی‌گیری مداوم، زمینهٔ برگزاری این رویدادِ مهم فراهم آمده است.

موسسهٔ فرهنگی ایکو، دعوت سه تن از پژوهش‌گران کشورهای عضو را با هزینه‌های رفت‌وبرگشت آن‌ها به عهده دارد و کتاب‌های «بال جبرئیل» و «ضرب کلیم» (اثر مولانا اقبال لاهوری، ترجمهٔ محمد افسر رهبین) را به کابل انتقال خواهد داد.

افغانستان، سهمیهٔ سالانهٔ خود را برای بودجهٔ عمومی این موسسه می‌پردازد و وزارت اطلاعات و فرهنگ می‌تواند در ایکو نماینده داشته باشد. با دریغ از دو سال به این‌سو که نمایندهٔ قبلی وظیفهٔ خود را ترک گفته است، هنوز افغانستان موفق نگردیده

جناب استاد رهبین، سیاس از این‌که به این مصاحبه فرصت می‌گذارید. بر بنیاد برخی گزارش‌ها، قرار است به همت شما «سیمینار خداوندگار بلخ» در شهر مزارشریف برگزار شود. هدف از راه‌اندازیِ این سیمینار چیست؟

دروود بر شما و یاران ماندگارا

شادم از این‌که با روزنامه‌یی مردم‌گرا و روزنامه‌نگاری متعهد همسخن‌ام.

موسسهٔ فرهنگی «ایکو»، در جنبایکو (سازمان همکاری‌های اقتصادی منطقه) ایجاد گردیده است و به کارهای فرهنگی مرتبط به کشورهای عضو می‌پردازد.

بنده در ضمن دیگر برنامه‌های فرهنگی سال پار که باید به‌گونهٔ مشترک با ایکو انجام می‌دادیم، یکی هم همایش مولانا را پیشنهاد نمودم که رهبری ایکو با استقبال، آن را پذیرفت. مگر سوگ‌مندانه سال پار به‌خاطر جنگ‌های کندز، نتوانستیم به اجرای این برنامه بپردازیم و برنامه به اسمال موکول گردید.

چندی پیش وقتی معین نشراتی وزارت اطلاعات و فرهنگ در نشست «فرهنگ و تاریخ منطقهٔ ایکو» به تهران سفر نمود، طرح برنامه را با ایکو نهایی ساختیم و بنده موظف گردیدم تا این برنامهٔ بزرگ را در هماهنگی با والی ولایت بلخ و وزارت اطلاعات و فرهنگ راه‌اندازی نمایم.

خوشبختانه این امر دنبال گردید و ان‌شاءالله تا یک ماهِ دیگر همایش بزرگی را در بلخ و کابل گواه خواهیم بود.

هدف از برگزاری «همایش بین‌المللی خداوندگار بلخ» کندوکاوهای تازه پیرامون شعر و اندیشهٔ حضرت مولانا و تازه ساختن یادگارهای تاریخی و شناساندن زادگاه و سرزمین حضرت مولانا به جهانیان است؛ به ویژه در شرایطی‌که مسألهٔ ثبت مثنوی معنوی در حافظهٔ جهانی یونسکو بحث‌برانگیز شده و نزدیک است.

چه نهادها و شخصیت‌هایی در برگزاری این سیمینار نقش دارند و این سیمینار از سوی چه کسانی حمایت می‌شود؟

وزارت اطلاعات و فرهنگ، سرپرست ولایت بلخ و موسسهٔ فرهنگی ایکو، در راه‌اندازی این همایش سهیم‌اند و جناب استاد عطا محمد نور، هزینه‌های کامل مهمانان در بلخ را متقبل گردیده و کمیسیون برگزاری همایش از شخصیت‌های نخبهٔ فرهنگی بلخ و کابل تشکیل گردیده، تا هنوز دو نشست را برگزار نموده و کارهای مقدماتی را عملاً آغاز نموده است. نهادهای دانشگاهی و فرهنگی مختلف و شخصیت‌های مطرح فرهنگی و ادبی با دبیرخانه ابراز همکاری نموده‌اند.

در بخش اجرای موسیقی از غزل‌های دیوان شمس «بزم شمس»، هنرمند خوب ما استاد وحید قاسمی وعده سپرده است.

در شرایط فعلی، برگزاری چنین سیمیناری از چه اهمیتی برخوردار است؟

در روزگاری‌که جامعهٔ ما با چالش‌های فرهنگی فراوان روبه‌رو است و کسانی با «سخت‌گیری و تعصب» دین و فرهنگ دینی ما را زیر پرسش برده‌اند، رویکرد به مولانا، یک نیاز زمانی است. در روزگاری‌که گروه‌های آدمکش و تبه‌کار به نام دین، برضد دین به مبارزه برخاسته‌اند، گرایش به مولانا و چسبیدن به اندیشه و جهان‌بینی انسانی او یک امر پرهیزناپذیر است.

در روزگاری‌که سرزمین‌های مسلمان، یا بر اثر توطیه و ترفند دشمنان و یا هم به اثر قرائت‌های نادرست از دستورهای اسلامی، دچار مصیبت‌های تکرارناشده در تاریخ اند؛ نگاه به مولانا، رهگشا و رهنمون است.

یکی از کاستی‌های ما و روزگار ما، پشت‌کردن به شخصیت‌های بزرگ شرقی مانند حضرت مولاناست. ما خوش داریم شعارهایی را از زبان این یا آن دانشمند و یا پیکارگر معاصر غربی سر دهیم، مگر نمی‌دانیم که این شعار را بزرگان دانش و اندیشهٔ ما سال‌ها پیش از این بر زبان داشته‌اند. ما نیاز به یک بازگشت داریم. بازگشت به جهان‌بینی و تفکر بزرگانی که اثرهای آنان دستورهای ارزشمند برای زنده‌گی پُرچالش امروز ما بوده می‌تواند.

از دیگر سو، پرداختن به چنین مواردی از مکلفیت‌های ملی و تاریخی ما است. ما باید از ارزش‌های بزرگ جامعهٔ خویش به عنوان میراث‌داران خلف دفاع کنیم و هویت تاریخیِ خود را از دستبرد دست‌های نامرئی به دور نگاه داریم.

تفاوت این سیمینار با سیمینارهای پیشتر در چه است و چرا در شهر بلخ برگزار می‌گردد؟

همایش‌های مولاناشناسی، پیش از این نیز در هرجا و هرکجایی، جهت دستیابی به زوایای اندیشه و تفکر «خداوندگار بلخ» را داشته‌اند. ما نیز به ادامهٔ این تلاش‌ها، در پی دستیابی به گوشه‌کنارهای نامکشوف این تفکر برخاسته‌ایم. هرچند برخی از این کوشش‌ها در بسیاری موارد برآیند همگون و یکسان داشته‌اند و پژوهش‌های بسیاری شبیه و همسان ارایه گردیده‌اند؛ مگر پیشنهاد ما به پژوهنده‌گان و محققان دل بسته به این همایش این است که: در پی دریافت تازه‌ها باشند. می‌دانیم که سخن مولانا، با همه روانی و خوش‌خوانی‌یی که دارد، هر از گاه برای تحلیل و تفسیر، فکر بلند و فراگیر می‌خواهد. مگر با آن‌هم به گفتهٔ خود حضرت:

آب دریا را اگر نتوان کشید

هم به قدر تشنه‌گی باید چشید

بلخ را به سهٔ دلیل زیرین برگزیدیم:

الف– زادگاه و پرورشگاه حضرت مولانا بوده است؛

ب– برای این‌که مهمانان کشورهای دوست و هم‌زبان، واقعیت «بلخ» و «نیستان» را در قلمرو افغانستان، از نزدیک مشاهده کنند و پرسش‌های بی‌جا در مورد کجایی بودن مولانا، دیگر مطرح نگردد؛ ج– بازدید مهمانان از بقایای خانقاه و مدرسهٔ بهاولد، مسجد نه‌گنبد (آتشکدهٔ نوبهار)، آرامگاه رابعهٔ بلخی نخستین بانوی شاعر پارسی‌سر، آرامگاه خواجه محمد پارسا از رهبران نخستین طریقت نقشبندیه و برخی مکان‌های تاریخی و مقدس دیگر، باعث ایجاد

بخش سوم

- اعضا در مورد چند نظر با هم گفت و گو می کنند به جای این که در مورد نظرات به طور مجزا صحبت کنند.

- پیشنهاد های ارایه شده به جای آن که در زمینه موضوع اصلی باشد، به موارد جزئی مربوط می گردد.

- قبل از این که مسأله به طور کامل درک شود، اعضا ناگهان به نتایجی می رسند و گمان می کنند به راه حل هایی دست یافته اند.

- عضوی ممکن است تمایل داشته باشد که بر اعضای دیگر مسلط گردد.

- رهبر قادر به حفظ نظم نیست به طوری که اعضا نمی توانند به نوبت صحبت کنند.

- رهبر باید برای غلبه بر این مشکلات آموزش ببیند.

چه گونه نظرات را در معرض تکوین قرار دهیم؟

جلسه توفان مغزی یک نشست کوتاه مدت است که هدف آن صرفاً جمع آوری نظرات متعدد می باشد. پس از اتمام جلسه با توجه به ضرورت و سرعت برخورد با مساله، نظرات ثبت شده به مدت معینی (چند ساعت تا چند روز) در معرض دید مجدد افراد گروه قرار داده می شوند. این عمل با نصب نظرات مذکور در محل کار یا محل قرارداد آن ها انجام پذیر است. افراد گروه می توانند نظرات دیگری را که در فکر آن ها پدید می آید، در فاصله زمانی تعیین شده، در زیر نظرات ثبت شده بنویسند.

نظرات ارایه شده در جلسه توفان مغزی، چه گونه بررسی می شود؟

بررسی و تحلیل نظرات مذکور در جلسه دیگری صورت خواهد گرفت به این منظور رهبر گروه افراد را به جلسه دیگری دعوت و در آن جا نظرات نقد و بررسی می شوند و کاراترین آن ها برای رفع مشکل انتخاب خواهد شد. فاصله بین دو جلسه بسته گی به اهمیت موضوع و سرعت برخورد با آن دارد و می تواند از چند ساعت تا چند روز متفاوت باشد.

جمع بندی

توفان مغزی یک فرآیند تولید نظرات، پیشنهادها و ایده های جدید در شرایط آزاد است. افراد بدون هیچ مانعی مجاز هستند ایده ها و راه حل های خود را آزادانه مطرح نمایند. تمام نظرات و پیشنهادها مورد توجه قرار می گیرند و هیچ کس مجاز به انتقاد نمودن نمی باشد. در پایان جلسه، بررسی نظرات و جمع بندی صورت می گیرد و بهترین پیشنهادها و راه حل انتخاب می شود.

تکنیک توفان فکری معکوس:

این تکنیک بسیار شبیه تکنیک توفان فکری است، با این تفاوت مهم که در این روش، انتقاد و ارزیابی نه تنها بد نیست، بلکه اساس این تکنیک است. در واقع پایه این تکنیک پرسیدن سوال های مختلف است. مهم این است که در ذهن افراد این سوال شکل بگیرد که ایده مطرح شده - در کجاها جواب نمی دهد؟ چه مسایلی موفقیتش را تهدید می کند؟ و این که واقعاً چه قدر کارایی دارد؟

در حقیقت این تکنیک بر پایه منفی بینی گذاشته شده است. تکنیک توفان فکری معکوس، روش خوبی است به شرطی که قبل از روش های دیگر به کار گرفته شود.

علت این که استفاده از این روش قبل از روش های دیگر توصیه می شود، این است که می تواند به خوبی سبب تفکر خلاق شود. فرایند استفاده از این تکنیک به این شکل است که تمامی اشکالات مربوط به پدیده مورد نظر گفته و جمع می شوند و در مورد آن ها بحث و گفت و گو می شود و بالاخره راه حل مؤثر پیدا می گردد.

توفان

فکری

پیوند فاشیسم و آنارشیسم با دموکراسی

نسرين علوی زاده گان

فاشیسم و دموکراسی

امروزه حکومت دموکراسی از دید برخی از اندیشه ورزان و سیاستمداران به عنوان بهترین و شایسته ترین حکومت شناخته می شود و حاکمیتی است که در آن حقوق اکثر مردم رعایت می شود. اما فاشیسم با کل ایدئولوژی دموکراتیک مخالفت می کند و آن را نمی پذیرد و به طور کلی حاکمیت عمومی را رد می کند و دموکراسی را به عنوان بهترین الگو و نمونه حاکمیت قبول نمی دارد. از دیدگاه فاشیسم، دموکراسی هرگز نمی تواند حقوق و آزادی های عمومی را تضمین نماید و در حل مسایل اقتصادی و مشکلات اجتماعی جامعه، ناتوان است؛ چرا که از دید آن ها، حکومت را باید به کاردان و سیاستمدار سپرد و هر کس نباید اجازه و شایسته گی حاکمیت بر مردم را داشته باشد.

فاشیسم به جای آن از مفهوم حاکمیت قدیمی دولت که به معنای حاکمیت فرمانروا و دولت بود، حمایت می کند و از این جهت از حاکمیت دولت جانبداری می نماید. به طور کلی، فاشیست ها اندیشه دموکراسی توتالیتار را پذیرا می شوند؛ چون معتقد اند که یک دموکراسی واقعی همانا یک دیکتاتوری مطلق است، چرا که خردمندی ایدئولوژیکی در انحصار رهبر است و او به تنهایی قادر است که منافع مردم را تبیین نماید؛ از این رو رقابت حزبی و انتخاباتی را یک امر فاسد و منحط می دانند.

از دیدگاه آنان، قانون اساسی دولت ها در اصل اریستوکراتیک است؛ چرا که در دولت های دموکراتیک هم اقلیتی وجود دارند که استعداد درک منافع ملی را دارند و در جهت تامین آن می کوشند. فقط نخبه گان صلاحیت دارند درباره ملت و مردم صحبت نمایند. کسانی که با علم سیاست و حکومت مداری آشنایی دارند و چون از نعمت عقلی و خردمندی بیشتری از دیگران برخوردار اند، حق و صلاحیت حکومت را دارند.

در واقع، فاشیسم ضمن این که عقیده تکثرگرایی حاکمیت مردم را رد می کند، حکومت را دور از تأثیر احساسات و اندیشه های مردم قرار می دهد و در عین حال، به یک اساس قوی درباره رفاه عمومی اعتراف می کند و اصراری بر نادیده گرفتن خواسته های مردم ندارد و در این زمینه ابزارهای لازم را برای

روشن شدن افکار عمومی فراهم می کند؛ اما صرف نظر از فراهم کردن زمینه ها و شناختی که از وضعیت دارد، احتمالاً بهره برداری از توانایی های مردم و استعداد مردم جهت حکومت بر خود را نمی پذیرد. در دموکراسی هدف خود حکومتی افراد است، ولی فاشیسم این توان را برای مردم نمی پذیرد و معتقد است که آنچه به نام حق رای در دموکراسی وجود دارد، بی معنی است و بیانگر حاکم شدن افراد بر سرنوشت خودشان نیست.

از دید آن ها، اکثریت به این دلیل ساده که اکثریت است، نمی تواند جامعه را هدایت کند؛ جمع اراده ها، همانی نیست که در اراده عمومی مطرح است و در خیلی از موارد، اکثریت معقول تر از اقلیت نیست. این فکر در دموکراسی که انسان ها برابر اند، اساساً قابل قبول نیست و انسان ها نمی توانند برابر باشند. دموکراسی این اختیار را به توده ها می دهد که درباره مسایلی که آگاهی ندارند و مسایل اساسی هستند، تصمیم بگیرند. توده مردم اراده آگاهانه بی ندارند و در اغلب دموکراسی ها همیشه دماکویست های بی تقوا وجود داشته اند که مردم را در مسیری که می خواسته اند، قرار داده اند.

در مقابل دموکراسی، آن ها معتقد اند که اقتدار موجود در جامعه به نیابت از جماعت شکل می گیرد که چیزی برآمده از مردم است، ولی چیزی پیش از اراده های فردی آن ها است و ضمانت اجرای کارویژه های حکومت که بتواند این اقتدار را اجرا کند، قدرت آن است.

آنارشیسم و دموکراسی

آنارشیست ها معتقد بودند که دولت و حکومت نباید وجود داشته باشند و هر چیزی به نام اجبار باید از بین برود و گروه های خودگردان داوطلب به جای آن به وجود آیند و تنها در این صورت است که فرد برای نخستین بار از یوغ سرمایه، دولت و اخلاق دینی آزاد می شود. در مورد حکومت نماینده گی معتقد بودند که این نوع حکومت در بطن خود دارای نوعی سفسطه است. دموکراسی انتخاباتی یا نماینده گی را صرفاً نمایی می دانند که می کوشد بر سلطه نخبه گان سرپوش بگذارد و ظلمی را که در حق توده ها می شود، به آن بقبولاند و این نوع حکومت نماینده گی را رد می کردند. به عقیده آن ها، حکومت دموکراتیک در دست کسانی

است که سطح پایینی از دانش را دارند و سبب بد کار کردن حکومت می شوند. به گمان آن ها، حکومت دموکراتیک حکومت نادانان است و پرهزینه می باشد. و به بهانه شکل دادن به آگاهی، مبالغ زیادی را صرف و هدر می دهند. آنارشیست ها معتقد به ایجاد هیأت های موقتی جهت پرداختن به مسایل بودند نه وجود قوه مقننه؛ مردم در تشکل های داوطلبانه خودگردان فعالیت های خود را انجام می دهند و مسایل را بررسی می کنند.

با در نظرگیری دیدگاه های فوق، به نظر می رسد که فاشیسم با روش حکومتی خود، خواسته ها و نیازهای مردم را نادیده می انگارد و از توانایی ها و تفکرات و استعداد های مردمی جهت رشد و پیشرفت جامعه استفاده نمی کند. فاشیسم فقط در اندیشه حکمرانی بر مردم است بدون توجه به حق و حقوق عموم مردم. هر جا سخن از فاشیسم به میان می آید، هراس از وحشیگری، ترس از تجاوزگری، انزجار از شعارها و باورهای نفرت انگیز آن است که در نظر مجسم می شود. در واقع فاشیسم جنبشی بود که در عمل و بدون هرگونه تیوری توسعه یافت و تنها پس از شکل گرفتن بود که رهبران آن در پی ابداع نظریه بی به منظور توجیه موجودیت آن برآمدند و پس از تحقق یافتن نیز به هیچ کدام از وعده ها و نظریات داده شده، عمل نکردند.

با وجود تعریف ناقص فاشیست ها از روش حکومتی، آنارشیست ها به هیچ نوع حکومتی اعتقاد نداشتند. غافل از این که بسیاری از حقوق مردم عادی از طریق اجرا و عملی نمودن قوانین رسمی کشور عملی می گردد و نبود حکومت ثابت و مقتدر منتخب مردمی باعث ایجاد هرج و مرج و بی نظمی در سراسر جامعه می شود. استعدادها و توانایی ها و رشد اجتماع از یک سو نابود گشته و از سوی دیگر، جامعه از رشد و پیشرفت بازمی ماند.

منابع:

- نسبت های دموکراسی و مکتب های سیاسی، غلام رضا بصیرنیا، قم: دفتر نشر معارف، ۱۳۸۱

- درآمدی بر ایدئولوژی سیاسی، ترجمه محمد رفیعی مهرآبادی

- تاریخ اندیشه سیاسی در غرب، ابوالقاسم طاهری، قومس.

داستان پویشی

نویسنده: آر. اچ. سامپون ----- برگردان: کامران فانی

تاریخ ۱۸۹۱ برمی گردد که سری داستان‌های شرلوک هلمز در مجلهٔ استراند چاپ شد و سرآخر نویسندهٔ آن «کونان دویل» همهٔ آن را در کتابی به نام ماجراهای شرلوک هلمز یک‌جا نشر داد.

جز در داستان‌های شرلوک هلمز که جرم اغلب دزدی(بیشتر دزدی جواهرات و عکس‌های مهم و پردردسر) و یا گنج کردن اسب‌های مسابقات است و گاهی هم اصلاً خبر از جرمی نیست، عملاً در تمام رمان‌های پولیسی فقط یک نوع جرم به چشم می‌خورد - قتل و جنایت. احتمالاً علت را باید در این حقیقت جستجو کرد که داستان‌های پولیسی امروزه با داستان‌های اخلاقی یکی شده و به آن پیوسته است. در این نوع قصه‌ها سخن از شر می‌رود- اما سرآخر خیر است که باید پیروز شود و برای آن‌که دلهرهٔ خواننده به اوج خود برسد، چه چیز مهم‌تر و دلهره‌انگیزتر از زنده‌گی انسان، که به بازی گرفته شود. به همین خاطر است که جز قتل هیچ موضوع دیگری کافی به نظر نمی‌رسد.

قتل همیشه پیچیده و بغرنج نیست، چه بسا قتلی ساده که کشفی طولانی و پردردسر به دنبال دارد. بعضی نویسندگان که از موضوعات تکراری خسته شده‌اند، با استعدادی خارق‌العاده شیوه‌های جدید کشف می‌کنند: مثلاً در داستان نُه خیاط نوشتهٔ دوروتی سایرز جنایت در واقع توسط زنگ کلیسا انجام گرفته است.

یکی از قراردادهای رمان پولیسی که به ویژه از طرف خواننده به آن تکیه می‌شود، حدی است که برای اختراعات نویسنده باید قابل شد. مسألهٔ اساسی قابل قبول بودن قصه است. اگر سعی به کار می‌رود، باید سعی باشد که علم طب از آن باخیر است؛ ضرباتی که بر مقتول وارد آمده، باید واقعاً وارد آمده باشد. اسلحه‌های مبهم و ناشناخته و اختراعات جدید علمی جز آن‌که منطقاً بتوان امکان وجود آن‌ها را قبول کرد، نباید به کار گرفته شود. وقایع ساختگی باید ظاهری قابل قبول داشته باشد.

تجربیات پولیس در زنده‌گی واقعی روزمره نشان داده که به ندرت قتلی رخ می‌دهد که بیش از یک نفر در ارتکاب آن دخیل باشد. کوشش پولیس اغلب به دنبال یافتن مدرکی قانونی‌ست که احتمالاً به حل جنایت و یافتن جانی ختم می‌گردد. در جریان پیگیری قتل، چه بسا روش‌هایی به کار رود که مورد علاقهٔ خاص نویسندهٔ داستان‌های پولیسی است. اما کار پولیس اغلب کش‌دار و کند و خسته‌کننده است و خیلی به ندرت با قتلی روبه‌رو می‌شود که علت واقعی‌اش میان ده دوازده علت ممکن دیگر گم شده

رمان پولیسی ممکن است داستانی بلند یا قصه‌یی کوتاه باشد و به هر حال، زمانی واقعاً یک رمان پولیسی خوانده می‌شود که شامل نکات زیر باشد: - جنایتی رخ دهد؛ احتمالاً این جنایت به وسیلهٔ یک یا چند شخص انجام گرفته باشد و سرآخر جنایت به وسیلهٔ کارآگاهی حرفه‌یی یا آماتور کشف شود.

در بعضی از آثار کلاسیک مانند ادیپ شهریار یا فصلی از کتاب انتیید ویرژیل آن‌جا که قصهٔ کاکوس و هرکول نقل می‌گردد، کم‌وبیش برخی از عناصر تشکیل دهندهٔ رمان پولیسی را باز می‌یابیم. دانیال وقتی سوزانا را از دست شیوخ قبیله نجات می‌دهد و کهنه‌معبد بلع را لو می‌دهد و به تعبیری نقش یک بازپرس و کارآگاه را بازی می‌کند؛ اما در اساس این قصه‌ها در چارچوب تعریف رمان پولیسی نمی‌گنجند.

هم‌چنین است انواع قصه‌های جدیدی که ارتباط بسیار نزدیکی با رمان پولیسی دارند: نخستین گونه از این دست، همان جانی قهرمانی‌ست که برجسته‌ترین مثالش را در آرسن لوپِن موریس لبلان و رافلز هورنانگ بازمی‌یابیم. و آخرینش یحتمل گونه‌یی‌ست که در آن نه در ارتکاب جنایت، شکی هست و نه از اثبات آن خبری و نیز انواع بسیار دیگر.

باری در حالی‌که این گونه داستان‌ها در واقع خارج از دایرهٔ رمان‌های پولیسی واقعی‌اند، بعضی قصه‌ها - مثلاً قصه‌های موحشی که در آن قتلی رخ نداده، یا قصه‌های جاسوسی و ماجراجویانه و قصه‌های ارواح - در واقع اصلاً داستان پولیسی نیستند. تاریخ پیدایش رمان پولیسی نسبتاً متأخرست و با اندکی مسامحه می‌توان اختراع آن را به ادگارآلن‌پو نسبت داد. محل وقوع داستان راز ماری روزّه در پاریس است، ولی در اصل پو شرح قتل مری سسیلیا که در همان زمان در نیویارک اتفاق افتاده بود، می‌دهد. پو راه حل کشف جنایت را در این داستان ارایه داده و همین راه‌حل سرانجام در یافتن قاتل حقیقی با موفقیت به کار گرفته می‌شود.

با این‌که نخستین قصهٔ کوتاه پولیسی از امریکا برخاسته، اما اولین قصهٔ بلند پولیسی، اصلی فرانسوی دارد. در سال ۱۸۶۶ امیل گابوریو ماجرای لوروژ را نوشت و با این داستان و داستان‌های دیگر گابوریو رمان پولیسی رونق گرفت. تقریباً مقارن با همین زمان بود که کتاب ماه سنگ نوشتهٔ ویلکی کالینز در انگلستان منتشر شد و کالینز با خلق گروه‌بان کاف و علاقهٔ مفرطی که وی به گل سرخ نشان می‌داد، رشته‌یی دراز از کارآگاهان غریب انگلیسی‌مآب را وارد دنیای رمان‌های پولیسی کرد.

نخستین اقبال عظیم خلق داستان‌های پولیسی، به

از زبان شخصیتی که قبلاً معلوم شده آدم دغلی است. ۴ - نباید در مسایل علمی و پزشکی و حقوقی و زمینه‌های نظیر آن اشتباهی کند، مگر آن‌که چنین اشتباهی ارادی باشد.

۵ - باید به خواننده یک یا چند راه حل بدهد.

۶ - به هر حال مجاز است هرقدر راه‌حل که می‌خواهد به کار گیرد به شرط آن‌که سرآخر علت و عیب آن‌ها را بگوید. پایان لوس و خنک واقعاً مذموم است.

۷ - روان‌شناسی‌اش باید درست و شخصیت‌آفرینی‌اش کم‌وبیش خوب باشد، اما در مورد قاتل اصلی می‌تواند آزادی‌هایی برای خود قابل شود. یک قاتل ایده‌آل در اول داستان شخصیتی سمپاتیک و دوست‌داشتنی است، ولی کم‌کم این حالت را از دست می‌دهد و کارآگاه به عکس.

۸ - خوب نوشتن و اندکی طنز و طپیت لازم‌ست. ماجراهای عشقی مجاز است، اما اجباری نیست.

۹ - اواخر کتاب باید پیچ‌وتابی غیر منتظره بگیرد.

۱۰ - سرآخر، مگر به عللی خاص و موجه، داستان باید با توقف یا اعتراف قاتل خاتمه یابد.

داستان پولیسی را می‌توان برحسب وضع کشف‌کنندهٔ ماجرا توضیح و تعبیر کرد. در واقع این یک مسألهٔ بین‌المللی است و وضع آن بستگی به اختلاف و تفاوت بین ملت‌ها دارد. به‌طورکلی رمان پولیسی با آن‌که اصل و منشأ امریکایی و فرانسوی دارد در انگلستان بیش از هر نقطهٔ دیگر رونق گرفته و با اقبال روبه‌رو شده است. این مسأله البته تا حدی بستگی به روحیهٔ این سه ملت دارد، ولی بیشتر به علت وضع پولیس این کشورها، سازمان‌های پولیسی و واکنش مردم در مقابل پولیس است.

در انگلستان پولیس محلی است، به دولت وابستگی ندارد و مسلح هم نیست. بنابراین از حمایت کامل اکثریت مردم برخوردار است. کارآگاه پولیس به‌طور کلی شخصیتی سمپاتیک و محبوب است. به‌علاوه دستگاه پولیس از مزایایی برخوردار است، تعدادش زیادست، مجهز به تجهیزات علمی است و پرونده‌های کامل و مرتبی از متهمین در اختیار دارد. به همین خاطر است که به نظر خوانندهٔ انگلیسی کارآگاه حرفه‌یی بیش از کارآگاه آماتور امکان کشف جنایات را دارد.

در امریکا وضع کاملاً فرق می‌کند: مردم نظر خوشی به پولیس ندارند. رییس پولیس باید از خود کفایت نشان دهد و الا اخراج می‌شود؛ قاضی محل باید به هر حال مجرمی پیدا کند وگرنه حزبش رأی نمی‌آورد. احتیاجی میرم و شدید برای رسیدن به نتیجه و سرعت عمل هرچه بیشتر همه جا به چشم می‌خورد. پس کارآگاه آماتور لازم‌ست: این نیاز حتمی است. کارآگاه آماتور حتا ترغیب می‌شود که کارآگاه رسمی و دولتی را درهم بکوبد؛ کارآگاه پولیس معمولاً در رمان امریکایی ضعیف و خشن توصیف می‌شود. حتا رمان‌نویس اجازه دارد او را بکشد. این کارآگاه آدم بافرهنگ و کتاب‌خوان و دانایی نیست؛ زبانی که به‌کار می‌گیرد، خشن و عامیانه است و انسانی بی‌رحم است.

رمان پولیسی جدید در فرانسه آن‌قدر تحت تأثیر ژرژ سیمون است و آن‌قدر به این یک نفر محدود می‌شود که دادن طرحی کلی از آن، مشکل می‌نماید. به هر حال در فرانسه هم مردم نظر خوشی به پولیس ندارند؛ به پولیس اطمینان نمی‌کنند، به‌علاوه در رمان فرانسوی گرایش به روان‌کاوی، به فلسفه و از همه بالاتر به منطق بیش از پیش به چشم می‌خورد. به‌طور کلی رمان پولیسی فرانسه، نیاز به تفکر بیشتری دارد و در این زمینه به‌ویژه آثار «موریس مگره» قابل اعتناست. معمولاً رمان پولیسی را از روی تیپ کشف‌کنندهٔ ماجرا و روش‌هایی که به‌کار می‌گیرد، طبقه‌بندی می‌کنند. آماتور خلصی که فقط و فقط به یک نوع ماجرا دل بسته باشد و آن‌هم به علتی خاص، سخت نادر است. آماتور متفکر که بهترین نمونه‌اش را در پدرو روحانی براون مخلوق چسترتون بازمی‌یابیم، شخصیتی غیر معمولی است. حتا آماتور نیمه‌حرفه‌یی هم که مشغولیتش به دنبال کشف جنایت رفتن است، چندان معمول نیست. آثار لرد پیترو ویسمی و هرکول پوآره از نظر کلی رمان پولیسی‌نویسی، بیشتر از آثار فی‌المثل آگاتا کریستی و دوروتی سایرز که بسیار جذاب اما کم‌وبیش غیر محتمل و نادر اند، مورد قبول اند. در رمان پولیسی جدید گاهی که گره سخت به‌هم پیچیده می‌نماید، داستان‌نویس یکی از کارآگاهان کتاب‌های قدیم را از بوته فراموشی و از حالت بازنشستگی بیرون می‌آورد، ولی این تدبیر چندان متقاعدکننده نیست.

خلاصه در رمان پولیسی، مشکلی پیش کشیده می‌شود و راه‌حل پیشنهاد می‌گردد. کتاب باید مصفاهنه، دقیق، جالب و گیرا نوشته شده باشد. موضوع اصلی یا طرح و توطیهٔ داستان باید فشرده و خالی از هرگونه انحراف و پراکنده‌گی، و تازه و بکر باشد و لزوماً پایانی غیرمنتظره داشته باشد.

منبع: مجلهٔ الفبا

باشد. پس روشن است چرا نویسندهٔ داستان پولیسی برای خود آزادی بی‌حد قایل است. معشوقهٔ باج‌گیری به او خیانت می‌کند و در همان زمان، وارث گمشدهٔ ثروتی بی‌کران می‌شود؛ آدم خلوت‌گزین و بی‌آزاری تنها صاحب منحصر به‌فرد سکهٔ سیاه یک پشیزی در سراسر انگلستان است که میانش قلب شده و رمز کشف دستهٔ قاچاق‌چیان مواد مخدر در آن‌ست. تا جایی که به مسألهٔ مهم قابل قبول بودن خدشه وارد نشود و خواننده چنین احساس نکند که از سادگی‌اش سوءاستفاده شده؛ هر شگردی ممکن است در داستان پولیسی به کار گرفته شود. بهترین داستان، داستانی‌ست که خواننده اصلاً متوجه جعلی بودن آن نشود.

در رمان پولیسی، البته تا آن‌جا که منطقی جلوه کند، قاتل حق دارد جنایت اولش را با جنایت دیگر ببوشاند و البته هیچ لزومی هم ندارد که جنایت دومی به وسیلهٔ قاتل اصلی انجام گیرد. به نظر برخی به‌کار گرفتن این شیوه، حکایت از ضعف نویسنده می‌کند و آن را نقص فنی کتاب می‌دانند در حالی‌که به عقیدهٔ برخی دیگر، این کار به داستان تحرکی بیشتر می‌دهد و از یکنواخت شدن آن جلوگیری می‌کند.

در امریکا بیش از انگلستان نیاز به خشونت به چشم می‌خورد. لازم‌ست که قتل سرانجام کشف شود و کشف قتل برای خواننده قابل قبول نماید و باورکردنی باشد. این مسأله که دادگاه هم اثبات جرم را قبول کند یا نه، اهمیتی ندارد مگر آن‌که دادگاه خود جزوی از داستان باشد. با در نظر گرفتن این مسأله، قاتل باید جنایتش را به دقت و هوشیاری انجام داده باشد، اما جنایتش هم نباید کامل و بی‌عیب باشد. عیب کار یا اشتباه مجرم باید با صداقت تمام در مقابل خواننده قرار گیرد و این عیب باید واقعاً برای خواننده قابل قبول و باورکردنی باشد. اگر حرف آخر خواننده این باشد که «خوب معلوم بود، اگر من هم بودم می‌فهمیدم»، آن‌گاه هر دو (نویسنده و خواننده) راضی هستند. اگر راه‌حل را همان اوایل کتاب حدس بزند، بقیهٔ کتاب برایش کسل‌کننده خواهد شد و اگر دریابد که گول خورده است، طبعاً حق دارد که خشمگین گردد.

پس نویسنده از میان بسیاری نکات این نکات را باید درنظر داشته باشد:

۱ - نباید دو جملهٔ متناقض در کتابش به‌کار ببرد، مگر آن‌که این تناقض‌گویی خود جزوی از داستان باشد.

۲- نباید حقایق حیاتی را تا آخر کتاب مکتوم دارد.

۳ - نباید حرف‌های دروغ یا گمراه‌کننده بگوید مگر

نگرانی باشندگان خیرخانه از وضعیت امنیتی:

فرماندهی پولیس کابل بی‌مسئولیت است

ابوبکر صدیق

برخی از پایتخت نشینان با نگرانی از افزایش جرایم جنایی در کابل منسوبان امنیتی را متهم می‌کنند که در تأمین امنیت شهروندان کوتاهی می‌کنند.

آنان از افزایش جرایم جنایی و قتل‌ها در شهر کابل به ویژه ساحهٔ خیر خانه ابراز نگرانی کرده می‌گویند که گشت و گذار افراد مسلح غیر مسوول در این ساحه محسوس است و این مسأله نگرانی مردم را برانگیخته است.

این درحالی است که در جریان دو هفتهٔ اخیر شش قتل در ساحهٔ خیرخانه کابل صورت گرفته و در این منطقه به چهره دو بانوی جوان نیز اسید پاشیده شده است. اما، مسوولان پولیس در حوزهٔ یازدهم خیرخانه شهر کابل می‌گویند: سه قضیه قتل در این ساحه صورت گرفته و قاتلان آن توسط پولیس بازداشت شده‌اند.

کبیر احمد برمک، آمر حوزه یازدهم پولیس شهر کابل در مصاحبه با روزنامهٔ ماندگار می‌گوید: در ساحه حوزه یازدهم پولیس شهر کابل تا هنوز سه حادثه قتل صورت گرفته است که قاتلان آن از طرف منسوبان پولیس این حوزه بازداشت شده‌اند.

آقای برمک افزود: یک حادثه قتل در مربوطات این حوزه پس از مشاجرهٔ لفظی میان دو تن صورت گرفت و قاتل از طرف منسوبان حوزه یازدهم پولیس کابل بازداشت شده و به نهادهای مربوطه تسلیم داده‌شده است.

در همین حال، آقای برمک اضافه کرد که یک

تسلیم کرده اند.

آقای برمک افزود: بیشتر قضایای قتل که در این ساحه اتفاق می‌افتد، ناشی از خصومت‌های خانوادگی است.

این درحالی است که برخی از باشندگان خیرخانه کابل از افزایش افراد مسلح غیر مسوول در این ساحه ابراز نگرانی کرده می‌گویند: بدامنی و بی‌بند و باری در ساحه خیرخانه افزایش یافته است و از طرف شب هیچ فردی گشت و گذار کرده نمی‌تواند. آنان فرماندهی امنیه کابل را متهم به غفلت‌وظیفه‌یی کرده می‌گویند که اسلحه‌های

اعضای مجلس در آستانهٔ تعطیلات:

نمایندگان غیر حاضر نتوانستند از مردم نماینده‌گی کنند

روح‌الله بهزاد

شماری از نماینده‌گان مجلس می‌گویند، نماینده‌گانی‌که در روزهای کارشان در مجلس حضور نمی‌داشتند هیچ نوع نماینده‌گی از موکلین خود نکرده‌اند. آنان هم‌چنان بر این باور اند که تأثیرات بد نظام در کل، بالای پارلمان نیز تأثیر داشته است، با آن‌هم، پارلمان کشور طی دورهٔ سال‌جاری خود درحالی‌که کاستی‌هایی داشته است، در عین‌حال موفقیت‌هایی نیز داشته که قابل محاسبه است.

پارلمان کشور از فردا پنجشنبه درحالی‌به رخصتی‌های تابستانی می‌رود که به گفتهٔ آگاهان بسیاری از کارهای این‌خانه تا به‌حال نا تمام باقی مانده است.

عرفان الله عرفان عضو هیأت اداری مجلس نماینده‌گان در گفت‌وگو با روزنامهٔ ماندگار می‌گوید: پارلمان کشور روز پنج‌شنبه، به رخصتی‌های تابستانی می‌رود و تا به‌حال مجلس نماینده‌گان توانسته است در سه بخش که شامل بخش کاری، قانون‌گذاری و نماینده‌گی از مردم می‌شود، موفقیت داشته است.

آقای عرفان می‌افزاید: در بخش قانون‌گذاری اگر شش مورد اسناد تقنینی که برای بررسی امروز (چهارشنبه) باقی مانده است، تمام شود، ما توانسته‌ایم بیشتر از پنجاه سند تقنین را مورد تصویب قرار بدهیم که نسبت به سال‌های گذشته، یک دست آورد بزرگ است.

به‌گفتهٔ آقای عرفان: در بخش مسایل وزارت‌ی ما یازده مسوول حکومتی را به تالار عمومی استجواب و دو مسوول را استیضاح کردیم، در کنار آن، کمیسون‌های پانزده گانهٔ ما در موارد مختلف مسوولین حکومتی را دعوت و مورد بازپرس قرار داده‌اند.

او تصریح کرد: در بخش نماینده‌گی از مردم نیز همه روزه و هزاران عرایض مختلف دیده و به آن رسیده‌گی شده است.

آقای عرفان خاطر نشان می‌کند: وضعیت حاکم بر کل نظام کشور بر پارلمان نیز تأثیر گذاشته است؛ در کنار این‌که مشکلاتی وجود داشت، ما توانستیم کارهای را در ارتباط به وضع قوانین و اسناد تقنینی انجام بدهیم.

او می‌گوید: «ما از کارکرد حکومت و پارلمان در کل چنانی که توقع مردم افغانستان بود، راضی نیستیم، و تلاش می‌کنیم تا با صلاحیت‌هایی که قانون برای ما داده است، کارهای که به نفع

مردم افغانستان است را مورد تأیید قرار دهیم.»

او بیان داشت: بعد از تعطیلات حدود بیست سند تقنینی که روی دست داریم را به تصویب خواهیم رساند و چیزی که بعد از تعطیلات مهم است، مسایل بودجه‌یی است که مورد باز پرس ما قرار خواهد گرفت.

در سویی دیگر، محمد عبده عضو دیگر مجلس نماینده‌گان می‌گوید، تقریباً اکثریت مواردی را که ضرورت تبدیل شدن به قانون را داشت، از سوی پارلمان تبدیل به قانون گردید.

آقای عبده که دست‌آوردهای امسال

بدون مجوز قانونی در این ساحه نزد هر فردی پیدا می‌شود و منسوبان امنیتی به خصوص حوزه‌های پولیس ساحه توجهی نمی‌کنند.

در همین محال، برخی از کاربران فیسبوک نیز از بدامنی‌ها اخیر در ساحه خیرخانه ابراز نگرانی کرده خواهان توجه جدی مسوولان امنیتی در مورد شدند.

مصدق پارسا خبرنگار در رخنمای خود نگاشته است، خیرخانه این روزها مملو از خبرهای بی‌درپی ترور و وحشت است. در

همین هفته نزدیک به ده تن در چند رویداد مختلف به گلوله بسته‌شده یا مورد تیزاب‌پاشی قرار گرفته اند.

آقای پارسا نگاشته است که ظاهراً ناامنی‌های شمال کشور، گوشهٔ شمالی پایتخت که در سال‌های اخیر کمتر دستخوش ناامنی بوده است را نیز به چالش کشیده است. در این اواخر گشت و گذار افراد مسلح در این قسمت شهر محسوس است، مسوول و نا مسوول بودن شان را شما تعیین کنید.

هم‌چنان، سالم وحدت فعال جامعهٔ مدنی در رخنمای خود نگاشته است که باز هم قتل دیگر در خیرخانه، اینبار یک دکاندار در حصهٔ دوم خیرخانه توسط شخص ناشناس مهاجم به ضرب گلوله کشته شده است.

او گفته که روز قبل در حصهٔ سوم خیر خانه به روی دو دختر اسید پاشیدند و چند روز قبل سه برادر را در این ساحه به شکل وحشیانه به قتل رساندند.

پارلمان افغانستان را قابل تمجید می‌داند، در ادامه اضافه کرد: در بخش نظارت از حکومت نیز پارلمان افغانستان هم موفقیت و هم کاستی‌هایی داشت و توانست به سرپرستی‌هایی که وجود داشت خاتمه بدهد که به باور من قابل ستایش و تمجید است.

او خاطرنشان کرد: نماینده‌گان غیرحاضر نتوانستند از مردم نماینده‌گی کنند و کسانی هم تحت نام نماینده‌گی از مردم به بحث‌های دیگر پرداختند که در کل می‌توان گفت در اجلاس این دور پارلمان موفقیت‌های خوب هم در دست آمد. آقای عبده بر این باور است که غیابت شماری از وکلا و برخوردهای سلیقه‌یی و جناحی از دلایلی است که پارلمان افغانستان در سال جاری با کاستی‌های روبه‌رو شد.

براساس قانون اساسی افغانستان، قرار بود دورهٔ کنونی مجلس نماینده‌گان، روز اول (سرطان/تیر ۱۳۹۴) سال گذشته به پایان برسد، اما انتخابات دورهٔ آینده مجلس تا به حال برگزار نشده است.

قانون اساسی کشور زمان برگزاری انتخابات را ۳۰ تا ۶۰ روز پیش از اول سرطان پیش‌بینی کرده بود.

اما ریاست جمهوری در ۲۹ جوزای سال گذشته تصمیم به ادامهٔ کار مجلس نماینده‌گان گرفت در حالی که براساس مادهٔ ۸۳ قانون اساسی، کار مجلس از اول سرطان/تیر به پایان می‌رسید و به گفتهٔ عده‌یی از اعضای مجلس و شماری از حقوقدان‌ها، تمدید آن جواز ندارد. اما به‌خاطر مناقشات سیاسی و تردید دربارهٔ برگزاری انتخابات شفاف و عادلانه، زمان برگزاری انتخابات پارلمانی تا زمانی نامشخص به تعویق افتاد.

ارگ پس از بی‌نتیجه ماندن کار کمیتهٔ مشترک شورای ملی:

پروسهٔ اصلاحات و انتخابات

متوقف نمی‌شود

مشاور ریاست اجرایی: از گروگان‌گیری بیشتر پروسهٔ

اصلاحات جلوگیری شود

کمیتهٔ مختلط دو مجلس شورای ملی روز سه‌شنبه، برای بحث روی فرمان تقنینی ریاست جمهوری در مورد اصلاحات انتخاباتی و رفع اختلاف‌ها در این زمینه جلسه برگزار کردند؛ اما به توافق نرسیدند.

این جلسه به دنبال آن برگزار شد که سرنوشت فرمان تقنینی ریاست جمهوری در مورد اصلاحات انتخاباتی پس از رد شدن از سوی مجلس نمایندگان و تأیید از سوی مجلس سنا، به کمیته مختلط هر دو مجلس واگذار شد.

در ماده صدم قانون اساسی در این مورد آمده است: «هرگاه مصوبهٔ یک مجلس از طرف مجلس دیگر رد شود، برای حل اختلاف هیأت مختلط به تعداد مساوی از اعضای هر دو مجلس تشکیل می‌گردد. فیصلهٔ هیأت بعد از توشیح رییس جمهور، نافذ شمرده می‌شود.» در جلسه دیروزی، ۱۰ نماینده از هر مجلس شورای ملی حضور داشتند که پس از حدود دو ساعت بحث در مورد فرمان تقنینی رییس جمهوری در مورد قانون تشکیل، وظایف و صلاحیت‌های کمیسیون‌های انتخاباتی، به توافق نرسیدند و جلسه بدون نتیجه پایان یافت.

شماری از مجلس نمایندگان پیش از برگزاری این جلسه نیز گفته بودند که بحث کمیته مختلط در مورد فرمان تقنینی انتخاباتی نتیجه‌یی در پی نخواهد داشت.

با بی‌نتیجه پایان یافتن جلسه کمیته مختلط، فرمان تقنینی دوباره به مجلس نمایندگان می‌رود و نمایندگان، با دو ثلث آرا می‌توانند در مورد آن تصمیم بگیرند.

در ماده صدم قانون اساسی آمده است: «در صورتی‌که هیأت مختلط نتواند اختلاف نظر را رفع کند، مصوبه رد شده به حساب می‌رود و درین حالت ولسی جرگه می‌تواند در جلسهٔ بعدی آن را با دو ثلث آرای کل اعضا تصویب کند. این تصویب بدون ارایه به مجلس سنا بعد از توشیح رییس جمهور نافذ شمرده می‌شود.»

این در حالی است که تا یک روز دیگر، سال ششم دوره شانزدهم شورای ملی به پایان می‌رسد و نمایندگان پارلمان، برای ۴۵ روز به رخصتی تابستانی خواهند رفت.

آگاهان از مجلس نماینده‌گان به خاطر سدوواقع شدن در برابر اصلاحات به شدت ناراض هستند.

اما حکومت با تأسف از اقدام شورای ملی می‌گوید که بی‌نتیجه ماندن کمیتهٔ مشترک شورای ملی کار اصلاحات انتخاباتی متوقف نخواهد شد.

شاه‌حسین مرتضوی از سخنگویان ریاست جمهوری گفت که حکومت از شورای ملی انتظار داشت که فرمان تقنینی رییس جمهور در مورد اصلاحات را تأیید کند؛ اما حالا که این فرمان از طرف شورای ملی رد شده است، مایهٔ تأسف برای حکومت وحدت ملی است. او به روزنامهٔ ماندگار گفت که پروسهٔ انتخابات و اصلاحات انتخاباتی با رد شدن فرمان از طرف شورای ملی متوقف نمی‌ماند. به گفتهٔ مرتضوی، حکومت وحدت ملی برای آوردن اصلاحات در پروسه انتخابات تمام تلاش‌های خویش را به خرج می‌هد.

معاون سخنگوی رییس جمهوری گفت: برای برگزاری انتخابات پارلمانی حکومت ده میلیون دالر هزینه اختصاص داده است و برای جلب ۲۰ میلیون دالر دیگر در بخش تخنیکی انتخابات با نماینده سازمان ملل و سایر دیپلمات‌ها صحبت شده است.

او افزود: کمیته مالی انتخابات تحت نظر وزیر مالیه و کمیتهٔ امنیت آن تحت نظر وزیر داخله کار می‌کنند و دولت افغانستان به زودترین وقت برنامه‌هایی که در مورد انتخابات دارد اعلام خواهد کرد.

حشمت رادفر، مشاور رسانه‌یی رییس اجرایی می‌گوید که کار اصلاحات انتخاباتی به دور باطل خورده است . او گفت که اکنون زمان آن رسیده تا کاری‌که باید ماه‌ها پیش انجام می‌شد، حالا انجام شود و رییس‌جمهور کشور، بدون توجه به وسوسه‌ها و توطیه‌های شبکه تزویر و تقلب که بخشی از این شبکه در اطراف ایشان خزیده اند، به وقت‌کشی و گروگان‌گیری اصلاحات انتخاباتی از سوی آنان پایان دهد و بلافاصله پس از رفتن مجلس به رخصتی تابستانی این فرمان را نافذ بسازد و به بن‌بستی که در پیشرفت پروسهٔ دموکراسی در کشور ما رونما گردیده، پایان دهند.

فیسبوک نامه

زکریا اصولی

قانون اساسی افغانستان جعلی است!

ما حق داریم مستدل بگویم، مردم افغانستان حق دارند بدانند؛ جعل کاران قانون اساسی حق دارند نقد کنند.

کمیسیون مستقل نظارت بر تطبیق قانون اساسی افغانستان مبنای قانونی ندارد :

از آنجایی که مبنای قانونی کمیسیون مستقل نظارت بر تطبیق قانون اساسی افغانستان را ماده ۱۵۷ تشکیل می‌دهد، اگر به نسخه اصلی قانون اساسی افغانستان مصوبه لویه جرگه ۱۴ جدی مراجع بفرماید، تا نسخه توشیح‌شده تفاوت ماهوی دارد و ایراد نسبت به متن صورت گرفته است به‌گونه‌یی که:

نسخه اصلی قانون اساسی افغانستان ماده ۱۵۷ چنین صراحت دارد : کمیسیون مستقل نظارت بر تطبیق قانون اساسی مطابق به احکام قانون تشکیل می‌گردد. اعضای این کمیسیون از طرف رئیس‌جمهور تعیین می‌گردند.

نسخه جعلی توشیح‌شده ۶ دلو ۱۳۸۲ ماده ۱۵۷ چنین صراحت دارد: کمیسیون مستقل نظارت بر تطبیق قانون اساسی مطابق به احکام قانون تشکیل می‌گردد. اعضای این کمیسیون از طرف رئیس‌جمهور تعیین می‌گردد به تأیید مجلس نمایندگان.

تذکر: رئیس کمیته پنجم لویه جرگه قانون اساسی افغانستان، می‌نگارد که اول در مسوده و در جریان مباحثات در لویه جرگه دیوان قانون اساسی پیش‌بینی شده بود، اما این دیوان را بیهوش کردند. تا در حریم قانون اساسی افغانستان شامل نشود.

منبع: قانون اساسی اصلی، قانون اساسی جعلی و نظر رئیس کمیته پنجم.

جاوید کوهستانی

اطلاعات از ارگ و سپیدار می‌رساند که:

نشست روز پنجشنبه در ارگ میان رئیس‌جمهور غنی، داکتر عبدالله رئیس اجرایی با حضور سفیر امریکا، قوماندان عمومی نیروهای خارجی نماینده سازمان ملل و سفیر اتحادیه اروپا برگزار گردید، در جلسه بعد از بحث روی اوضاع و نتایج نشست وارسا و آماده‌گی برای بروکسل مسایل مهم ذیل تذکر یافته است:

۱- از تصامیم مشترک ارگ و سپیدار حمایت می‌کنیم.
۲- حکومت وحدت ملی برای پنج سال است.
۳- توافق سیاسی تطبیق و اصلاحات حتمی است، دیگر کارشکنی نکنید.

۴- انتخابات در آغاز سال جدید و لویه جرگه در تابستان بر گزار شود
۵- ریاست اجرایی به پست صدارت و تعدیل قانون اساسی اجرا شود.
۶- به اپوزیسیون توصیه می‌کنیم که به حکومت چالش ایجاد نکنند.
۷- توزیع شناسنامه آغاز و به کارت‌های انتخابات اعتبار داده شود.
۸- کمیته گزینش تجدید، به اعضای جامعه مدنی نقش بشتر داده شود.
۹- در صورت رد قانون و اصلاحات انتخاباتی، رئیس‌جمهور فرمان دهد.

۱۰- با طالبان، داعش و شبکه حقانی یک‌سان برخورد خواهد شد.
۱۱- الی نشست بروکسل بخشی از این تعهدات عملیاتی و به‌عنوان دست‌آورد به کنفرانس گزارش داده شود .

بهار مهر

خشونت دیرینه

خشونت در برابر زنان از شاخص‌های عمده جوامع سنتی-پدرسالار و بعضاً محافظه‌کار است؛ حکومت‌ها در چنین کشورها وظیفه دارند تا با طرح، تصویب و اجرای قوانین حمایت از حقوق زنان، مانع افزایش خشونت علیه زنان شوند. ایجاد فرصت‌های تحصیلی و فراهم کردن زمینه کار و حمایت از نهادهای حقوق زنان باید در محور کار دولت‌مردان جوامع سنتی با گرایشات شدید افراطی قرار داشته باشد.

از طرفی، جهت تقویت دست‌آورد‌های زنان در عرصه‌های مختلف و حمایت از تطبیق برنامه‌های ارتقای ظرفیت، نظارت و کنترل بر مراکز جهالت گستر، منبرهای تعصب‌افروز و سازمان‌ها و نهادهای خیریه تحت‌الحمايت بیرونی و شبکه‌های بنیادگرا، یک امر حتمی است. هرچند مهار فرهنگ خشونت و تندوری علیه زنان بدون کمک مبلغان آگاه و دین‌داران با مسوولیت دشوار است، حکومت باید تلاش ورزد تا با استفاده از نفوذ و تأثیرگذاری ملا امامان، روحیه حاکم زن‌ستیزی سنتی را با تشویق تسامح و تساهل میان افراد جامعه به ویژه با تمرکز بر تغییر برخورد مردان و پسران جوان، از میان بردارد.

ادامه خشونت‌ها علیه زنان در هرشکلی و به هرعلتی، تأثیرات و عواقب ناگوar ذهنی، فزیک و اجتماعی بر زنان و دختران داشته که در کوتاه‌مدت خانواده‌ها و در درازمدت همه جامعه را آسیب‌پذیر می‌سازد و نه تنها از قابلیت‌های یک جامعه فعال، پویا و خود کفا می‌کاهد که مانع اصلی انکشاف و توسعه یک کشور به حساب می‌آید.

ناتوانی در مبارزه علیه هر نوع خشونت در برابر زنان، اغماض از بدترشدن امنیت فزیک و روحی زنان، عدم قاطعیت در برابر عاملین خشونت‌ها، فساد در مراحل محاکماتی، تعهد و توانایی حکومت و حکومت‌داران را کمرنگ خواهد ساخت.

وزیر داخله هند:

پاکستان مسوول اصلی ناامنی‌های

«جامو و کشمیر» است

وزیر داخله هند مدعی شد که مسوول اصلی ناامنی‌های «جامو و کشمیر» که با ۴۵ کشته و بیش از سه هزار زخمی تاکنون نیز ادامه دارد، پاکستان است.

راج نات سینگ، وزیر داخله هند، پاکستان را مسوول اصلی ناامنی‌های کشمیر دانست و گفت: نقش پاکستان در جامو و کشمیر غیرمسوولانه است.

او افزود: پاکستان نباید خود را محافظ مسلمانان در کشمیر بداند و این ادعای این کشور به‌طور کامل بی‌اساس است، زیرا کشمیری‌ها از خودمان هستند و توسط پاکستان گمراه می‌شوند.

این درحالی است که نیروهای امنیتی هند در مدت دو هفته گذشته دستکم ۴۵ کشمیری را به قتل رسانده‌اند و بیش از سه هزار نفر دیگر نیز در درگیری‌های مختلف در این منطقه زخمی شده‌اند.

وزیر داخله هند پس از این همه تلفات جانی مدعی شد که دهلی‌نو به نیروهای امنیتی خود دستور داده است که در مناطق مختلف کشمیر بیش از پیش تحمل کنند و برای جلوگیری از تظاهرات مردمی سلاح‌های غیر کشنده استفاده کنند.

درگیری‌های کشمیر بین نیروهای امنیتی هند و مردم این کشور پس از کشته‌شدن «برهان وانی» یکی از فرماندهان «حزب المجاهدین» گروه تجزیه‌طلب این منطقه از دو هفته قبل آغاز شدند مه تاکنون ادامه دارد.

اردوغان:

چهارشنبه تصمیم مهمی اعلام

خواهد شد

رئیس‌جمهور ترکیه دیروز در سخنانی با اشاره به برگزاری نشست شورای امنیت ملی ترکیه که امروز چهارشنبه خواهد بود، اظهار داشت: بعد از نشست شورای امنیت ملی و نشست وزرا یک تصمیم مهم را اعلام خواهیم کرد.

او افزود: یک روند آغاز خواهد شد و ما به سرعت تصمیم خواهیم گرفت، زیرا باید هر چه زودتر به نتیجه برسیم.

خبرگزاری آناتولی در این خصوص نوشته است، اردوغان در نشست خود تأکید کرد که دولت ما در یک آماده‌گی مهم به سر می‌برد و خوش‌بختانه نشست شورای امنیت ملی ترکیه روز چهارشنبه برگزار خواهد شد.

حدود ۲۹۰ نفر در جریان کودتای نظامی روز جمعه در ترکیه کشته و ۱۴۰۰ نفر دیگر زخمی شده‌اند. دولت ترکیه اعلام کرده است که فتح الله گولن مخالف اصلی انکارا که در امریکا به‌سر می‌برد، عامل اصلی این کودتا بوده است، ولی گولن این اتهامات را رد کرده و اردوغان را طراح اصلی کودتا ارزیابی نموده است، تا از این طریق بتواند مخالفان را سرکوب و پاکسازی کند.

یکی از وزرای ترکیه نیز اعلام کرده است که بیش از ۱۵۰۰ نفر از کارکنان وزارت‌خانه او به جرم ارتباط با گروه فتح الله گولن از کار تعلیق شده‌اند.

عصر روز یکشنبه ارتش ترکیه در بیانیه‌یی تأکید کرد کودتا پایان یافته و هم اکنون فقط از دولت این کشور دستور می‌گیرد. وزیر دادگستری ترکیه به تازه‌گی اعلام کرد که در ارتباط با کودتای نافرجام اخیر در این کشور ۷ هزار نفر را بازداشت کرده است.

سناتور امریکایی:

ترامپ تنش با روسیه را

کاهش می‌دهد

سناتور ایالت ویرجینیای امریکا گفت: اگر دونالد ترامپ نامزد جمهوری‌خواه بتواند در انتخابات نوامبر به کاخ سفید برسد، خواهد توانست تنش در روابط مسکو و واشنگتن را کاهش دهد.

ریچارد بلک، سناتور ایالت ویرجینیا در سخنانی تأکید کرد: اگر دونالد ترامپ در انتخابات ریاست جمهوری نوامبر به پیروزی دست یابد، می‌تواند تنش در روابط با روسیه را کاهش دهد.

او در ادامه تصریح کرد: اگر ترامپ رئیس‌جمهور شود، شاهد همکاری با روسیه خواهیم بود و زمانی که این اتفاق بیفتد، تصور می‌کنم که در جنگ علیه تروریسم نیز پیروز خواهیم شد. من بر این باورم که ترامپ تنش با روسیه را کاهش خواهد داد.

در ماه جون ترامپ گفت: اگر رئیس‌جمهور امریکا شوم، ولادیمیر پوتین رئیس‌جمهور روسیه را به واشنگتن دعوت خواهم کرد.

او هم‌چنین بر این مسأله تأکید کرده است که همکاری بین روسیه و امریکا می‌تواند در نهایت منجر به نابودی گروه تروریستی داعش شود.

این سناتور امریکایی افزود: ترامپ به روشنی اعلام کرده است که هیچ دلیلی برای این همه تنش و درگیری با روسیه وجود ندارد و من با او موافق هستم.

او گفت: من فکر می‌کنم ترامپ به دنبال صلح و برقراری آرامش خواهد بود و در مقابل هیلاری کلinton نامزد دموکرات‌ها رویکرد نئومحافظه کارانه را دنبال خواهد کرد و برای آغاز جنگ در هر نقطه‌یی از جهان آماده خواهد بود.

شگرت:

رویای حضور افغانستان

در جام ملت‌های آسیا را دارم

سرمربی تیم ملی فوتبال افغانستان می‌گوید: هنوز رویای این را در سر دارم تا بتوانیم به همراه تیم ملی‌مان در بازی‌های جام ملت‌های ۲۰۱۹ حضور داشته باشیم.

پیتر شگرت، سرمربی تیم ملی فوتبال افغانستان پس از سفر به امریکا و آلمان و زیر نظرگرفتن ۲ تورنمنت فوتبالی بین افغانستانی‌های مقیم این ۲ کشور، در گفت‌وگوی اختصاصی با خبرگزاری فارس، در خصوص پیامدهای این ۲ سفر و برنامه‌های آینده تیم ملی فوتبال افغانستان صحبت کرد.

شگرت در خصوص سفر خود به امریکا و جشنواره ورزشی افغانستانی‌های کلن، گفت: یکشنبه روز بسیار طولانی بود. از صبح زود تا ساعت ۱۰ شب در جشنواره ورزشی افغانستانی‌های مقیم اروپا حضور داشتم.

او افزود: بازیکنان افغانستانی زیادی از سراسر اروپا و از کشورهای مهمی مثل نروژ، دانمارک، هالند و آلمان در این تورنمنت بازی کردند.

شگرت گفت: هم‌چنین افغانستانی‌های زیادی در فضای صلح‌آمیز و پُر از محبت در این جشنواره یک روزه حضور داشتند.

فضای دوستی بین افغانستانی‌ها بسیار عالی بود

سرمربی تیم ملی فوتبال افغانستان اظهار داشت: خیلی خوش‌حال بودم کودکان افغانستانی بین ۵ تا ۹ سال را آن‌جا می‌دیدم که یا به تنهایی حضور یافته بودند و یا هم با خانواده‌شان به جشنواره آمده بودند و برای خودشان فوتبال بازی می‌کردند.

او ادامه داد: من این صحنه را در تورنمنت هفته قبل در ویرجینیای امریکا نیز دیدم و این فضای دوستی بین افغانستانی‌ها بسیار عالی بود.

شگرت گفت: یقیناً مهم‌ترین و بهترین نکته حضور در این تورنمنت، حضور بازیکنان جوان افغانستانی بود. به نظر من یک تعامل بسیار عالی بین مردم افغانستان وجود دارد.

سرمربی تیم ملی فوتبال افغانستان افزود: نکته جالب حضور و تلاش افرادی بود که بدون هیچ دست‌مزد یا مزایایی برای برپایی و مدیریت این تورنمنت فعالیت می‌کردند.

شگرت اظهار داشت: من می‌دانم برای راه‌اندازی چنین تورنمنتی چند ماه و چند هفته و چند روز باید کار صورت بگیرد و این برای من تلاش و کوشش افغانستانی‌ها نه تنها درعرصه فوتبال و ورزش، بلکه در تمام عرصه‌ها را نشان می‌دهد.

آقای شگرت گفت: «کنشکا طاهر»، «انوش دستگیر» و «مسیح سیغانی»، ملی‌پوشان افغانستانی آن‌جا حضور داشتند که طاهر و انوش نیز بازی کردند و مسیح فقط برای دیدن هم‌وطنانش آمده بود، و البته من!

به فکر برگزاری یک اردوی تمرینی هستیم

سرمربی تیم ملی فوتبال افغانستان در خصوص بازی با لبنان و برنامه آینده تیم ملی خاطرنشان ساخت: به فکر برگزاری یک اردوی تمرینی قبل از بازی با لبنان هستم، چرا که در چند ماه اخیر یقیناً بازیکنان و استعداد‌های جوانی ظهور کردند که من باید توانایی‌های آنان را از نزدیک به‌طور فنی ببینم.

او بیان داشت: امیدوارم با انجام بازی دوستانه مقابل لبنان و آغاز کمپ تمرینی‌مان قبل از بازی با مالزی، بتوانیم با قدرت بیشتری در مرحله نهایی مقدماتی جام ملت‌های آسیا ظاهر شویم.

آقای شگرت تصریح کرد: من هنوز رویای این را در سر دارم تا بتوانیم به همراه تیم ملی‌مان در بازی‌های جام ملت‌های ۲۰۱۹ حضور داشته باشیم.

سرمربی تیم ملی فوتبال افغانستان گفت: من به توانایی‌های بازیکنان افغانستانی باور دارم و همین تنها دلیل برای تلاش و زحمت‌های کنونی می‌باشد.

فرمانده زون ۸۰۸ سپین‌زر:

بخشی از کندز به دلیل سهل‌انگاری پولیس محلی به دست طالبان افتاد

ریس کمیسیون ولایتی طالبان

در جمع ۳۴ شورشی کشته شده در هلمند

گزارش‌ها از جنوب افغانستان از کشته‌شدن ده‌ها تن از اعضای گروه طالبان در ولایت هلمند خبر می‌دهد.

وزارت دفاع ملی می‌گوید روز گذشته، گروه طالبان در ولسوالی‌های سنگین، نهر سراج، مارجه و گرشک هلمند هدف بمبارد نیروهای هوایی قرار گرفته‌اند.

در این بمباردما‌ها ۳۶ تن از افراد گروه‌های هراس افکن به شمول یک سرده‌گروه طالبان و سه عضو شبکه القاعده کشته شده‌اند.

در این میان در ولسوالی گرشک ۱۱ شورشی طالبان به شمول ملا حمزه، رییس کمیسیون شورای ولایتی طالبان، در ولسوالی مارجه هشت طالب، در سنگین ۱۲ عضو طالبان و هم‌چنان در نهرسراج سه عضو القاعده کشته شده‌اند.

در این حمله‌های هوایی شش نفر دیگر از طالبان در ولسوالی مارجه زخمی شده‌اند و وسایط آنان نیز تخریب گردیده‌است.

این در حالی‌ست که اخیرا هدف قرارگرفتن رهبران گروه طالبان توسط قوای هوایی کشور مورد استقبال داخلی و بیرونی قرار گرفته‌است.

به تازه‌گی واشنگتن پست در مقاله‌یی گفته‌است که در ماه‌های اخیر ده‌ها تن از فرماندهان کلیدی گروه طالبان در حمله‌های هوایی نیروهای افغان کشته شده‌اند.

پروژه آزمایشی ثبت ساحات رهایشی

غیررسمی شهری در کابل راه‌اندازی می‌شود

اداره اراضی افغانستان قرار است پروژه امتحانی ثبت منازل رهایشی غیرپلانی شهری را از ناحیه اول شهر کابل آغاز کند.

اداره امور ریاست جمهوری در خبرنامه‌یی گفته است که آغاز این پروژه امتحانی در جلسه شورای عالی اراضی و آب تحت ریاست محمد اشرف غنی رییس‌جمهوری کشور فیصله شد.

بر اساس خبرنامه، در این پروژه که مرحله اول ثبت عمومی ساحات رهایشی غیر رسمی به شمار می‌رود، سند موقت توزیع خواهد شد. گفته شده که در این جلسه، اداره اراضی برای ثبت ساحات رهایشی شهری، طرزالعملی را ارایه کرده است.

در این جلسه محمد سرور دانش، معاون دوم ریاست جمهوری نیز پیشنهاد کرده است که با توجه به محتویات این طرزالعمل که شامل احکام عمومی موضوع است، طرزالعمل به مقررہ یا قانون تبدیل شود که مورد تأیید اعضای جلسه قرار گرفت و قرار شد به طرزالعمل ارایه شده به عنوان قانون، طی مراحل شود.

اداره امور در خبرنامه‌یی گفته است که در جلسه شورای عالی اراضی و آب، مسوده‌های طرزالعمل تثبیت ملکیت‌های تحت استملاک پروژه‌های امتدادی عام‌المنفعه دولتی، قانون اراضی، قانون شاروالی‌ها، قانون شهرسازی و مسکن و قانون استملاک نیز مورد بحث قرار گرفت.

بر اساس خبرنامه، رییس‌جمهور در این جلسه به ریاست انسجام امور کابینه اداره امور ریاست جمهوری هدایت داد که قانون اراضی و قانون استملاک طی دو هفته آینده جهت بحث بیشتر و منظوری به کابینه تقدیم شود.

ناجیه نوری

پولیس محلی با سهل‌انگاری پوسته‌های خود در آق‌تپه را رها کرده بود و طالبان هم از این خلاء استفاده کرده و این منطقه را تصرف کردند.

فرمانده زون ۸۰۸ سپین‌زر، با بیان این مطلب و تأیید تصرف آق‌تپه توسط طالبان می‌گوید: طالبان منطقه آق‌تپه را تصرف کرده بودند؛ اما اکنون دشمن از این ساحه به طور کامل عقب‌نشینی کرده.

اما نماینده‌گان مردم کندز در مجلس می‌گویند: آق‌تپه و اطراف فرماندهی این منطقه در کنترل دولت قرار دارد؛ اما قریه و ساحات سبز این منطقه در حال حاضر در تصرف طالبان قرار دارد.

به گفته آنان: دولت در حال اکامالات است و طالبان در حال آماده‌گی برای حمله، یعنی هردو طرف برای حمله آماده هستند و به زودی مردم این منطقه شاهد جنگ شدید خواهند بود.

به باور این نماینده‌گان: نبود جدیت و قاطعیت برای جنگ در برابر طالبان در کندز، سبب شده تا طالبان به راحتی و هر زمانیکه بخواوند مناطقی را در این ولایت تصرف می‌کنند.

این واکنش‌ها پس از تصرف منطقه آق‌تپه ولسوالی قلعه زال کندز ابراز شده و نماینده‌گان این ولایت در مجلس با انتقاد، حکومت را متهم به سهل‌انگاری در تأمین امنیت کندز می‌کنند. با این حال مسوولان امنیتی در کندز تأیید می‌کنند که آق‌تپه به تصرف طالبان درآمده بود.

شیرعزیز کامه‌وال فرمانده زون ۸۰۸ سپین‌زر می‌گوید: پولیس محلی سهل‌انگاری کرده و پوسته‌های خود را رها کرده بودند و طالبان هم از این خلا استفاده کرده و این نقطه را تصرف کردند.

به گفته فرمانده زون ۸۰۸ سپین‌زر: روز گذشته (یکشنبه) طالبان موفق شده بودند تا منطقه آق‌تپه را از تصرف پولیس محلی که در آن منطقه مستقر بودند، بیرون بکشند.

کامه‌وال افزود: اما ما با جا به جای پولیس ملی

موفق شدیم تا منطقه را از تصرف طالبان خارج و در کنترل نیروهای امنیتی قرار دهیم.

او همچنان گفت: اکنون وضعیت کامل عادی است و ما توانستیم منطقه را به طور کامل پس بگیریم و نیروهای خود را جا به جا کنیم.

وی تأکید کرد: نیروهای امنیتی موفق شدند که در منطقه آق‌تپه یک سرگروپ طالبان و شش نفر دیگری این گروه را از بین ببرند؛ اما نیروهای امنیتی هیچ تلفاتی نداشتند.

کامه‌وال تصریح کرد: اکنون وضعیت در کل کندز نورمال است و وضعیت امنیتی راه‌های نیزی خیلی خوب است و مسافرین با خیال راحت در حال رفت و آمد اند.

اما عبدالودود پیمان نماینده مردم کندز در مجلس می‌گوید: آق‌تپه و اطراف فرماندهی این منطقه در کنترل دولت قرار دارد؛ اما قریه و ساحات سبز این منطقه در تصرف طالبان قرار دارد.

به گفته پیمان: باآنکه ساحات فرماندهی و اطراف فرماندهی ولسوالی قلعه زال در کنترل

دولت قرار دارد؛ اما اکنون هردو طرف هم طالب و هم حکومت در حالت دفاعی قرار دارند.

وی تأکید کرد: دولت در حال اکامالات است و طالبان در حال آماده‌گی برای حمله، یعنی هردو طرف برای حمله آماده هستند و به زودی مردم این منطقه شاهد جنگ شدید خواهند بود.

این عضو مجلس باآنکه وضعیت امنیتی کندز را خوب تلقی می‌کند؛ اما به این باور است که حکومت به وعده‌های خود که به مردم کندز داده بود؛ عمل نکرد، بنابراین وضعیت بسیار شکننده و مردم هم بسیار نگران اند.

او همچنان گفت: جدیت و قاطعیت برای جنگ در برابر طالبان در کندز وجود ندارد و حکومت اراده برای نابود سازی طالبان در این ولایت ندارد.

پیمان افزود: هیچ برنامه‌ی برای نابود سازی طالبان وجود ندارد و اما مساله مهم دیگر اینکه

تصمیم برای نابودسازی طالبان در اختیار و صلاحیت حکومت قرار ندارد.

داکتر فاطمه عزیز نماینده دیگر مردم کندز در مجلس با انتقاد از حکومت می‌گوید: موفقیت طالبان در تصرف آق‌تپه نشان‌گر قدرت و نفوذ طالبان در کندز است.

بانو عزیز تأکید کرد: تصرف آق‌تپه نشان‌گر ضعف حکومت و قوت طالبان است که هنوز هم می‌توانند بسیار به راحتی و هر زمانیکه بخواهند کندز را در کنترل خود بیاورند.

بانو عزیز تصریح کرد: چون اراده برای تأمین امنیت کندز وجود ندارد؛ بنابراین طالبان هر زمانیکه اراده کنند، بسیار به راحتی می‌توانند هرمنطقه کندز را تصرف کرده و در آن حاکمیت کنند.

به گفته این عضو مجلس: با وجود امکانات و تجهیزات بسیار خوب که در اختیار نیروهای امنیتی کندز قرار دارد؛ طالبان همیشه در حالت تعرض و نیروهای امنیتی در حالت دفاعی قرار دارند.

وی افزود: همواره برای مردم کندز این سوال است که چرا مشکل امنیتی کندز حل نمی‌شود و حکومت اراده برای تأمین امنیت این ولایت ندارد.

این درحالیست که کندز یکی از ولایت‌های مهم، اما ناامن در شمال افغانستان یک‌بار برای سه روز به طور کامل در تصرف طالبان درآمده و بارها گواه رویدادهای خونین توسط طالبان بوده است.

چند پیش نیز طالبان به جاده اصلی در مسیر شاهراهی کندز بیرون شده و شماری زیادی از مسافران را به گروگان گرفتند و چند تن آنان را در همان‌جا به قتل رسانید و شماری دیگری را با خود بردند، باآنکه نیروهای امنیتی موفق شدند شماری از این مسافران را آزاد کنند، اما تعدادی از این مسافران توسط طالبان کشته شدند.